

ΣΥΛΛΟΓΟΣ
ΝΕΟΧΩΡΙΤΩΝ ΝΑΥΠΑΚΤΙΑΣ
Γραφεία: ΣΕΙΡΗΝΩΝ 33 —
ΒΥΡΩΝΑΣ 162 31 — ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ. 7645280

Ο ΝΕΧΩΡΙΤΗΣ

ΕΤΟΣ 18ο
ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 50
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1991

ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ ΝΕΟΧΩΡΙΤΩΝ ΝΑΥΠΑΚΤΙΑΣ — ΕΚΔΟΣΗ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΝΕΟΧΩΡΙΤΩΝ ΝΑΥΠΑΚΤΙΑΣ ΠΟΥ ΕΔΡΕΥΕΙ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ & Ο ΝΕΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

Τα Χριστούγεννα έρχονται. Η μεγάλη χριστιανική γιορτή της ενανθρώπισης του Υιού του Θεού έφτασε.

Η γέννηση του θεανθρώπου φέρνει ελπίδες σ' όλο τον κόσμο, ελπίδες για ευτυχία, υγεία, αγάπη, αδελφωσύνη και ειρήνη.

Ο Νέος Χρόνος πάλι, που όλοι περιμένουμε, φέρνει ελπίδα, ότι θα είναι καλύτερος, πιο ειρηνικός, πιο ευτυχισμένος, για τον καθένα χωριστά, την οικογένειά του, την Κοινωνία και την ανθρωπότητα.

Η γέννηση του θεανθρώπου, και ο νέος χρόνος μας γεννά αισιοδοξία για κάτι καλύτερο, ομορφότερο, ευτυχισμένο και προπαντός υγιεινό για όλους.

Όποιος βάζει τον νεογέννητο Χριστό μέσα στην καρδιά του ξεκινά και βαδίζει με ελπίδα, με αισιοδοξία, απαραίτητο για κάθε άνθρωπο. Γιατί χωρίς ελπίδα και αισιοδοξία δεν μπορεί κανείς να προχωρήσει ήρεμος και χωρίς άγχος στη σημερινή τρικυμισμένη κοινωνία.

Ας ευχηθούμε όλοι, ότι τα Χριστούγεννα, τη μεγάλη αυτή χριστιανική γιορτή, θα τη νοιώσουμε, για να ηρεμήσουμε ψυχικά και σωματικά, και ότι και ο καινούργιος χρόνος θα είναι καλύτερος.

Αλλά για να μας φανεί καλύτερος πρέπει και εμείς οι άνθρωποι να βοηθήσουμε, να μην είμαστε απλοί τυπολάτρες, αλλά να δάλομε μέσα στις καρδιές μας το νόημα του Χριστού για αγάπη και ειρήνη.

Με την ευκαιρία των εορτών ας θυμηθούμε τα δύο τραγούδια, ένα των Χριστογέννων και ένα της Πρωτοχρονιάς, που τα τραγουδούσαν στα σπίτια του χωριού μας τα παιδιά, κείνα τα Χρόνια τα Παλιά.

ΓΙΑ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Χριστούγεννα! Πρωτογέννα! Πρώτη γιορτή του χρόνου! Εβγάτε για να μάθετε, πώς ο Χριστός γεννιέται. Γεννιέται κι ανατρέφεται με μέλι και με γάλα.

☛ Συνέχεια στή 5η σελίδα

Το ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ του
Συλλόγου μας

ΕΡΧΕΤΑΙ

σε όλα τα μέλη και σε όλους τους συγχωριανούς μας του εσωτερικού και του εξωτερικού

ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ
και ΕΓΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΤΟ 1992.

Ετοιμάζου Βηθλεέμ!..

Το ουράνιο φως κυκλωμένο απ' το σκοτάδι της αμαρτίας πάλευε να απαλλαγεί απ' τα πλοκάμια του μέσα στη πεζοπορούσα και αναζητούσα ανθρώπινη ζωή.

Ο σωπάστος θρήνος των λαών απ' τη δυστυχία και την άγνοια πνίγηκε απ' την αδικία και την ακολασία και φυλακισμένος απ' το ανθρώπινο κακό στέναζε και βογγούσε και μάταια πάλευε για να βρει τον ίδιο δρόμο που είχε ξεστρατίσει κι ανήμπορος αναζητούσε.

Η ελπίδα έσβησε, το δάκρυ κυλούσε ποτάμι θολό, η χαρά έπαψε να χαϊδεύει τις ψυχές και ο δρόμος της πλάνης οδηγούσε στο θάνατο.

Υψωμένα τα ανθρώπινα χέρια σε ικεσία και παράκληση ζητούσαν απ' τον Παντοδύναμο Δημιουργό τη Λυτρωτική στιγμή της εκπλήρωσης των ορατισμών.

Η ακτίνα της προσδοκίας σπάθιζε το χάος της λήθης και της άγνοιας κι ένα μήνυμα παγκόσμιο για τον Ερχομό Εκείνου φτερούγιζε παντού «και ότε ήλθε το πλήρωμα του Χρόνου» η προσδοκία γίνεται πραγματικότητα αφού η Γη δεν μπορεί να ανεβεί στον ουρανό, κατεβαίνει ο ουρανός στη Γη.

Κατεβαίνει ενσάρκωμένη η Λύτρωση, η Ευτυχία, η

☛ Συνέχεια στή 5η σελίδα

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ

✓ Κατόπιν πολλών ενεργειών του κ. Αλέκου Φλώρου στην Νομαρχία Αιτωλίας σχετικά με το πρόβλημα του νερού του Αρχιουδόμεματος, η ΤΥΔΚ Νομαρχίας συνέταξε τεχνική έκθεση, που μας κοινοποίησε ο κ. Φλώρος, στην οποία προτείνεται λύση για την ομαλή ροή του νερού προς την δεξαμενή της Κοινοότητός μας. Το πρόβλημα εν-

τοπίστηκε στην κατακράτηση αέρος εντός του δικτύου και κρίνεται απαραίτητη η κατασκευή έντεκα φρεατίων αεροεξαγωγών διπλής ενέργειας. Το δε κόστος των αεροεξαγωγών ανέρχεται στο ποσό του 1.100.000 δρχ.

✓ Με γοργό ρυθμό εξακολουθούν τα έργα για να ασφαλισ-

☛ Συνέχεια στή 2η σελίδα

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Η έκδοση

«του Οδηγού του Νεχωρίτη»

Το Δ.Σ. ανταποκρινόμενο στην επιθυμία πολλών συγχωριανών μας και με απόφαση της Γενικής Συνέλευσης της 10ης Φεβρουαρίου 1991, έχει δώσει για εκτύπωση σε μικρό δι-θλίον τον «Οδηγό του Νεχωρίτη».

Στον Οδηγό του Νεχωρίτη περιλαμβάνονται όλοι οι Νεχωρίτες που μένουν στην Ελλάδα και το εξωτερικό, με διευθύνσεις, επαγγέλματα, τηλέφωνα, Ταχυδρομικούς Κώδικες κ.λπ.

Επίσης, περιλαμβάνει σύντομη ιστορία του χωριού μας, του Συλλόγου Νεχωριτών (στην Ελλάδα) και του Συλλόγου Νεχωριτών Αμερικής, διάφορες φωτογραφίες από το χωριό, ποιήματα και χρήσιμα τηλέφωνα διαφόρων πόλεων.

Πιστεύουμε ότι μέχρι τέλος Δεκεμβρίου θα είναι έτοιμο και θα διατίθεται από τα γραφεία του Συλλόγου και τα καταστήματα των συγχωριανών μας, Κωνσταντίνου και Ιωάννου Μάλλιου, Χαρ. Τρικούπη 7-11, και Πολυκάρπου Λειβαδίτη, οδός Πειραιώς 24.

Το Δ.Σ. αισθάνεται την ανάγκη να ευχαριστήσει όλους όσους βοήθησαν με οποιοδήποτε τρόπο για την σύνταξη, διόρθωση και έκδοση του Οδηγού του Νεχωρίτη.

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

● Στις 3 Μαρτίου 1991 ημέρα Κυριακή τα Ρομμελιώτικα Σωματεία Νέας Υόρκης και η Ομοσπονδία Στερεάς Ελλάδος παρέθεσαν δείπνο προς τιμήν του Ρομμελιώτη Γενικού Προξένου κ. Γ. Ασημακοπούλου. Παρέστησαν 300 περίπου Ρομμελιώτες, και μεταξύ αυτών εκπρόσωποι των Ρομμελιωτών από την Πενσυλβάνια οι συγχωριανοί μας κ.κ. Χρ. Αλπογιάννης και Βασ. Κότσας.

● Στις 5 Μαΐου 1991 στο YORK της Πενσυλβάνιας η Κοινότης της Εκκλησίας του Ευαγγελισμού σε συνεργα-

σία με τον Σύλλογο Νεχωριτών Η.Π.Α. έτέλεσαν την ετήσιαν χοροεσπερίδα. Σε αυτή τη βραδιά το Συμβούλιο του YORK εξέλεξε επιτροπή από τους κ.κ. 1) Βασιλική Αγάπη, το γένος Ν. Σκεπαρτιά, 2) Κωνσταντίνον Ι. Λειβαδίτη και 3) Βασίλειον Μαλλάν (Σγράφιο, —Νεχωρίτη γαμβρό).

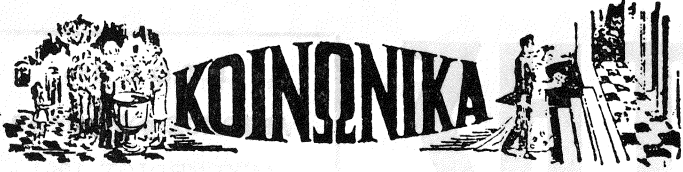
Σκοπός της επιτροπής αυτής ήταν να τιμηθούν και αναγνωριστούν τα μέλη εκείνα της Κοινότητος του YORK, για τις μεγάλες θυσίες που υποβλήθηκαν, και τις εξαιρετικές υπηρεσίες

☛ Συνέχεια στή 8η σελίδα

Ο Πρόεδρος της Κοινότητος και το Κοινοτικό Συμβούλιο εύχονται σ' όλους τους Νεχωρίτες οπουδήποτε και αν βρίσκονται,

ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ
και ΕΓΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ

Ο ΚΑΙΝΟΡΓΙΟΣ ΧΡΟΝΟΣ 1992.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

- Η Αικατερίνη Θ. Καψιώτη (το γένος Αποστόλου Καραγιάννη) γέννησε αγοράκι.
- Η Φωτεινή Ι. Τσιντζέλη γέννησε αγοράκι.
- Η Κική Β. Παπανικολάου (το γένος Γεωργίου Λειβαδίτη) γέννησε αγοράκι.

Να τους ζήσουν.

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

Διορθώνουμε την κάτωθι βάπτιστη που έγινε στην Αμερική, επί το ακριβέστερο (λόγω εσφαλμένου από το προηγούμενο) ως κάτωθι:

Ο Θωμάς και η Αθηνά Μάλλιου βάπτισαν το αγοράκι των Θεοδώρου και Αθηνάς Γρηγορίου (το γένος Ιωάννου Θ. Μάλλιου) και το ονόμασαν Δημήτριο.

Ευχόμεθα να τους ζήσει.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Στην Αμερική αρραβωνιάστηκε ο Γεώργιος Ι. Ζάχος με την Ευαγγελία Σκύλαρη.

Καλά στέφανα.

ΓΑΜΟΙ

— Στο Αγρίνιο παντρεύτηκε η Τίνα Γ. Δασκαλάκη (το γένος Αποστόλου Γιάνναρη) με τον Θεόδωρο Κολλάρο.

— Παντρεύτηκε στην Αθήνα η Κική Ν. Λειβαδίτη με τον Ιωάννη Αναστασιάδη.

Να ζήσουν.

ΘΑΝΑΤΟΙ

— Πέθανε στην Αθήνα και κηδεύτηκε στην Ναύπακτο η Βασιλική Κουτσοσπύρου (μητέρα της Κας Νίτσας Ν. Μπαζιώνη).

— Πέθανε και κηδεύτηκε στο Αγρίνιο ο Δημήτριος Δ. Παλαιολόγος.

— Πέθανε και κηδεύτηκε στην Πάτρα η Θεοδώρα Τσαρούχη, μητέρα της Κούλας Γ. Λαζοδήμου.

— Πέθανε και κηδεύτηκε στην Αθήνα η Σπυριδούλα Παπαχρήστου, μητέρα της Μαρίας Π. Βλάχου.

— Πέθανε και κηδεύτηκε στο χωριό ο Αντώνιος Κ. Πλάκας.

Θερμά συλλυπητήρια.

ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ

— Διορθώνεται το όνομα του «Γεώργιος Αλ. Σθούκος» στο ορθό Γεώργιος Αλ. Σθούκας που πέτυχε στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

— Η Μαρία Χατζηνικολάου (το γένος Κ.Δ. Ντούζου) 16 ετών, χόρεψε με την ερασιτεχνική χορευτική ομάδα κλασικού ρεπερτορίου της SALLY ADAM-KROYSSOY τον Φεβρουάριο του 1991. «Την Λίμνη των Κύκνων» σε πρωταγωνιστικό ρόλο τον «Κουρσάρο» (σόλο) Βάλς του STRAUS κ.λπ. 1) στο Θέατρο Κνωσσού, 2) στο

Αθηναϊκό (στα δρόμενα χορού) τον Μάιο του 1991, 3) στο Θέατρο Μελισσίων και 4) στο Θέατρο Βράχων Υμηττού Βύρωνα.

Τον Ιούλιο στο Λονδίνο έδωσε εξετάσεις: 1) στην Πανεπιστημιακή Σχολή Χορού της Βασιλικής Βρετανικής Ακαδημίας (ROYAL - ACADEMY OF DANCING), 2) στη Σχολή Χορού LONDON STUDIO CENDER και 3) στην Ακαδημία Χορού ROVER όπου και αρίστευσε. Ήρθε πρώτη από τα παιδιά που έδωσαν εξετάσεις από όλη την Ευρώπη.

ΤΕΛΕΙΩΣΑΝ

ΤΟ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟ

— Γεώργιος Ιωάν. Λειβαδίτης και

— Κωνσταντίνος Ι. Εσκεδερλής (το γένος Γιώτας Κ. Σθούκα).

Καλοί πολίτες.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

«ΝΕΧΩΡΙΤΗΣ»

Δήμητρα Φυτιλή
Καίτης Αγγελουπούλου
Νικολάου Δ. Πλάκα
Πάτροκλου Παπαλέξη
Ευαγγελίας Κανέλλου
Παναγιώτας Ποδάρας

ΕΝΤΡΙΑ ΠΟΥ

ΠΗΡΑΜΕ

«ΑΡΑΧΩΒΙΤΙΚΑ ΝΕΑ»
«ΑΓΙΟΔΗΜΗΤΡΙΑΝΙΚΑ ΝΕΑ»

«ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΙΚΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ»

«ΝΑΥΠΑΚΤΙΑΚΗ» (ΟΣΥΝ)
«ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΩΝ»

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΑΜΠΕΛΟΚΙΩΤΙΣΣΑΣ»

«ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΡΟΥΜΕΛΗΣ»
«ΑΝΤΙΡΡΙΟ»

«ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ Ο.Ρ.Ε.»
«ΘΕΡΜΙΩΤΙΚΗ ΗΧΩ»

«ΑΝΑΛΗΨΗ» (ΔΕΡΒΕΚΙΣΤΑ)

«Η ΤΡΙΧΩΝΙΔΑ»
«ΕΥΡΥΤΟΣ»

«Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΒΑΛΤΟΥ»
«ΘΑΥΜΑΚΟΣ»

«ΝΑΥΣ» (Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΗΣ)

ΕΙΣΦΟΡΕΣ

ΓΙΑ ΤΟ ΣΥΛΛΟΓΟ

Από το Εσωτερικό	Δρχ.
Καίτη Νταφύλλου	3.000
Γεώργιος Κ. Λειβαδίτης	5.000
Αθανάσιος Χ. Μπούρας	2.000
Κική Χατζηνικολάου (το γένος Δ. Ντούζου)	2.000
Τασία Κ. Παπουτσή	20

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ

Ο Ιωάννης και η Ελένη Μάλλιου ευχαριστούν θερμά όλους τους Νεχωρίτες που μας συμπαρυστάθηκαν στο θάνατο της αγαπημένης μας μητέρας Βασιλικής Παπαροϊδάμη.

*

Είμαι υποχρεωμένος να εκφράσω τις θερμές μου ευχαριστίες προς όλους τους φίλους, τους συγχωριανούς και τους

ΝΥΧΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ

Του Γ. Δροσίνη

Την άγια νύχτα τη Χριστουγεννιάτικη
λυγούν τα πόδια
και προσκυνούν γονατιστά τη φάτνη τους
τα άδολα βόδια.
Και ο ζευγολάτης ξάγρυπνος θωρώντας
να σταυροκοπιέται
και λέει με πίστη απ' της ψυχής τ' απόβαθα
Χ ρ ι σ τ ο ς γ ε ν ν ι έ τ α ι.

Την άγια νύχτα τη Χριστουγεννιάτικη
κάποιοι ποιμένες
ζυπνούν από φωνές ύμνων μεσουράνες,
στη γη σταλμένες.
Κι ακούοντας τα Ψαννά απ' αγγέλων οτόματα
στο σκόρπιο αέρα,
τα διαλαλούν σε χειμαδιά λιοφώτιστα
με τη φλογέρα.

Την άγια νύχτα τη Χριστουγεννιάτικη
—ποιος δεν το ξέρει;—
των Μάγων κάθε χρόνο τα μεσάνυχτα
λάμπει τ' αστέρι.
Κι όποιος το θρει μεσ' στ' άλλα αστέρι ανάμεσα
και δεν το χάσει,
σε μια άλλη Βηθλεέμ ακολουθώντας το
μπορεί να φτάσει.

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ

☛ Συνέχεια από την σελ. 1
στρωθεί το οδικό τμήμα Ναυπακτού — Αγίου Δημητρίου. Και οι τρεις εργολαβικές εταιρείες έχουν κατασκευάσει τα περισσότερα τεχνικά έργα πριν πέσει η

συγγενείς, που με οιονδήποτε τρόπο μου συμπαρυστάθηκαν στις δύσκολες ώρες και ημέρες στο Νοσοκομείο της Πάτρας κατά την πρόσφατη περιπέτεια της υγείας μου.

Τους εύχομαι καλές γιορτές κι ευτυχισμένους ο καινούργιος χρόνος.

Με αγάπη και εκτίμηση
ΘΩΜΑΣ ΜΑΣΓΑΛΑΣ

ΑΩΡΕΕΣ
ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ

Ο Νικόλαος και η Νίτσα Μπαζιώνη πρόσφεραν στο Σύλλογό μας 10.000 δρχ. εις μνήμη της μητέρας των Βασιλικής Κουτσοσπύρου.

— Η οικογένεια Π. Βλάχου προσέφερε υπέρ των σκοπών του Συλλόγου 10.000 δρχ. εις μνήμη της Σπυριδούλας Σ. Παπαχρήστου.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΝΕΑ

— Στις 7 Δεκεμβρίου 1991 και ώρα 7 μ.μ. στην αίθουσα «Ηνίοχος» του Πνευματικού Κέντρου Ρουμελιωτών έγιναν τα εγκαίνια έκθεσης Ζωγραφικής με έργα του Ζωγράφου Βαγγέλη Καρύδη, εμπνευσμένα από την Ναυμαχία της Ναυπάκτου.

Είχε προηγηθεί στην αίθουσα «ΔΕΛΦΟΙ» του Κέντρου πνευματική και καλλιτεχνική εκδήλωση όπου μίλησε ο λογοτέχνης και δημοσιογράφος κ. Γιάννης Γαϊτάνης με θέμα: «Η ναυμαχία της Ναυπάκτου και ο ιστορικός της απόληχος στην ηνωμένη Ευρώπη του 2000».

Την εκδήλωση προλόγισε ο Πρόεδρος της Ο.Σ.Υ.Ν. και της Εταιρείας Ναυπακτιακών Μελετών κ. Χαράλαμπος Χαλαμπόπουλος.

άσφατος. Πρόβλεψη βέβαια πότε θα πέσει η άσφαλτος δεν μπορούμε να κάνουμε, αλλά εν όψει ότι προχωρούν οι διαδικασίες στο ΥΠΕΧΩΔΕ για την κατασκευή του φράγματος, πρέπει το καλοκαίρι του 1992 να ολοκληρωθεί το έργο ασφαλτόστρωσης. Ήδη οκτώ τεχνικές εταιρείες έχουν καταθέσει στο ΥΠΕΧΩΔΕ τις προσφορές τους και πρέπει μέχρι τέλος Ιανουαρίου 1992 να γίνει η ανάδειξη του εργολάβου κατασκευής του φράγματος.

☛ Επίσης σας γνωρίζουμε ότι το ΥΠΕΧΩΔΕ έδωσε εντολή σε Τεχνική Εταιρεία να συντάξει τεχνική μελέτη για την σύνδεση (ασφαλτόστρωση) και του υπολοίπου τμήματος από 'Αγιο Δημήτριο με σύνορα Ευρυτανίας (Ψηλός Σταυρός). Περισσότερες πληροφορίες για την όδευση του τμήματος αυτού δεν έχουμε. Πιστεύουμε ότι στο επόμενο φύλλο να έχουμε περισσότερες.

☛ Όπως σ' όλη την Ελλάδα και κάθε χρόνο, γιορτάζεται η 28η Οκτωβρίου, έτσι και φέτος γιορτάστηκε και στο χωριό μας.

Μετά τη θεία λειτουργία έγινε δοξολογία στον Νερό Ναό και στη συνέχεια εψάλη τρισάγιο στο Μνημείο των Πεσόντων, παρουσία των χωριανών μας, των παιδιών του Δημοτικού Σχολείου συνοδεία της Δασκάλας δ. Βασιλικής Κόνκαλη.

Στις εκδηλώσεις παρέστησαν από το Διοικητικό Συμβούλιο τα μέλη του Αθανάσιος Ι. Λειβαδίτης, Ιωάννης Αθ. Μάλλιος και Κική Παπαχρήστου σύζ. Κ. Φούρλα.

Μετά το τρισάγιο στο Μνημείο των Πεσόντων τα παιδιά του Δημοτικού Σχολείου απήγγειλαν ποιήματα και κατετέθησαν στεφάνια από τον Πρόεδρο της Κοινότητας κ. Σωτήριο Χολέβα, τη Δασκάλα εκ μέρους του Δημοτικού Σχολείου και εκ μέρους του Διοικητικού Συμβουλίου του Συλλόγου.

Συγχρόνως εκ μέρους του Συλλόγου προσεφέρθηκαν στα παιδιά του Δημοτικού Σχολείου ισάριθμα δέματα με διάφορα δώρα.

ΟΡΕΙΝΗ ΝΑΥΠΑΚΤΙΑ

Ορεινή Ναυπακτία,
του Αραράτ η μαγεία,
εκεί πέρα κουρνιάζει
και παράδεισος μοιάζει.

Με λαμπρή ιστορία
μεσ' της γης την πορεία,
με τον χρόνο τα βάζει
κι από αγάπη κοχλάζει.

Θείκη πούχια
σε κερνά κι ευτυχία,
την χαρά σ' αραδιάζει,
στα βουνά που χαράζει.

Στα χωριά αρμονία
πίνουν κι ελευθερία,
την γαλήνη διατάζει
από κει να πηγάζει.

Ορεινή Ναυπακτία
του Αραράτ η μαγεία
εκεί πέρα κουρνιάζει
και παράδεισος μοιάζει.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Σ. ΜΑΝΤΗΣ

ΞΥΠΝΩ ΜΕ ΤΗΝ ΑΥΓΟΥΛΑ

Ξυπνώ με την αυγούλα
σαν τα μικρά πουλιά,
και στέλνω προσευχούλα
ψηλά στην Παναγιά.

Βοήθα τη μαρούλα
καλή μας Παναγιά,
μα και τον πατερούλη
παππούλη και γιαγιά.

Και μένα το παιδάκι
που σε παρακαλώ,
να με φωτίζεις πάντα
να κάνω το καλό.

ΕΛΕΝΗ Κ. ΜΑΡΟΥΔΑ

ΜΟΛΟΓΗΜΑ

«Διάλογος και... επίλογος»

Ένας πολιτικός περιόδεψε στα πανηγύρια της Ρούμελης. Οι κάτοικοι του εξέθεταν τα αιτήματά τους:

— Θέλουμε δάσκαλο.

— Θα ενεργήσω για δάσκαλο.

— Θέλουμε γιατρό.

— Θα ενεργήσω και για γιατρό.

— Θέλουμε δρόμο, συγκοινωνία.

— Θα ενεργήσω και για δρόμο και για συγκοινωνία.

— Θέλουμε νερό, θέλουμε φως, θέλουμε...

— Θα ενεργήσω και για νερό και για φως και για όλα.

Τώρα που θα πάω απάνω (στην Αθήνα) θα ενεργήσω.

Ένας γέροντας, πολύπαθος και πολυκάτεχος (αλλά πονηρός... ο βλάχος), αφού άκουσε - άκουσε υποσχέσεις, ρώτησε:

— Κυρ Βουλευτή, δεν του κατάλαβα καλά πώς του είπες; Θα ινιργήεις ισύ αυπάν' για να ινιργηθούμι ι-μεις απκάτ';

(Αληθινό - ψευδινό, όρο δεν παίρνω).

Από τις 15 Σεπτεμβρίου 1991 το γραφείο του Συλλόγου μας θα είναι ανοικτό κάθε Κυριακή από 10.30 π.μ. έως 1.00 μ.μ. Σας περιμένουμε.

ΙΣΤΟΡΙΑ & ΠΑΡΑΔΟΣΗ

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Β. ΦΟΥΡΛΑΣ

ΤΑ ΠΕΝΗΝΤΑΧΡΟΝΑ ΜΙΑΣ ΕΠΟΠΟΪΑΣ ΝΕΧΩΡΙΤΕΣ ΣΤΗ ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

(Χώρα ιερή της λευτεριάς και της παλληκαριάς, άθνατο νησι)

Γ. ΚΑΛΟΜΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Με ιδιαίτερον ενδιαφέρον γιορτάστηκαν έφέτος τα πενήνταχρονα της Μάχης της Κρήτης (Μάιος 1941).

Από τη μάχη της Κρήτης δεν έλειψαν και οι Νεχωρίτες. Οι άδελφοί Σκεπαριδιά, Βασιλίας και Νίκος, ο Θανάσης Χρ. Βλάχος και ο Θανάσης Ζαρκάδας πολέμησαν τότε στην Κρήτη. Δυστυχώς και οι τέσσερες δε ζούνε πιά ώστε να έχουμε την προσωπική τους μαρτυρία. Θα περιοριστούμε, κατ' ανάγκη, σε όσα από δικούς των ή άλλους έχουμε πληροφορηθεί.

1.— Ο Βασίλειος Χρ. Σκεπαριδιάς (κλ. 1940), μόλις μόλις υπαξιωματικός της αεροπορίας, ήταν στην αντιαεροπορική άμυνα του αεροδρομίου του Μάλεμε. «Είδα, έλεγε, ένα στούκας να πέφτει άπάνω σε διπλανό πυροβολείο μας και να γίνονται όλοι στάχτη. Κι έμένα μ' έχοσαν τα χώματα που σήκωσε μια βόμβα και μόνο τα πόδια μου φαίνονταν. Ένας συνάδελφός μου Μακράκης από τη Δομνίστα με ξέχωσε, με γλύτωσε». Πιάστηκε αιχμάλωτος και ήταν περιορισμένος σε συρματοπλεγμένο στρατόπεδο. Καθώς πήρε τη βόλτα του ο Γερμανός φρουρός, ο Βασίλης πήδησε τα σύρματα και βρέθηκε στο δρόμο. Κάτι Κρητικοπούλες διάβαιναν με το κάρο τους, πηδασε μέσα στο κάρο, τον σκέπασαν με τα φουστάνια τους, τον έκρυψαν. Τον πήγαν στο χωριό, του δώσαν πολιτικά ρούχα, τον έσωσαν.

Πήρε μέρος στην Έθνική Αντίσταση ως έδεσίτης αντάρτης στην ομάδα

Παπαγιάννη. Σταδιοδρόμισε στην Πολεμική Αεροπορία. Το 1967 προδιόστηκε στο βαθμό του επισημναγού «έκτός οργανικών θέσεων» (ΦΕΚ 33021. 8.67, τ.Γ') και σε λίγο αποστρατεύτηκε. Πέθανε το 1976.

2.— Ο Νικόλαος Χρ. Σκεπαριδιάς (κλ. 1942) πολέμησε στη μάχη της Κρήτης ως πρωτοετής ευέλπης. «Στις 29 Απριλίου 1941 έφτασε με βενζινόπλοια στο Κολυμπάρι Χανίων και ή στρατιωτική Σχολή Ευελπίδων... και εγκαταστάθηκε άμυντικά μεταξύ της μονής Γωνιάς και του χωριού Κολυμπάρι» (ΓΕΣ, Έπίτομη Ιστορία του Πολέμου 1940—41, Αθ. 1990, σελ. 224). Τριακόσιοι Ευέλπιδες με τη σημαία τους είχαν φύγει από την Αθήνα προς Κόρινθο, Τρίπολη, Σπάρτη, Γύθειο συνεχώς βομβαρδιζόμενοι από τη Γερμανική αεροπορία. Με καϊκιά πέρασαν στα Κύθηρα κι άποκεϊ βγήκαν στην Κρήτη. Μετά την κατάληψη της Μεγαλονήσου «κρυπτόμενοι μεταξύ του πληθυσμού των Κρητικών χωριών οι Ευέλπιδες άλλοι μόνον ήδυνήθησαν να διαφύγουν άτομικώς προς Μ. Ανατολήν, το πλείστον δέ εις την ήπειρωτικήν Ελλάδα» (ΓΕΣ, Ο Έλληνικός Στρατός εις τον Δεύτερον Παγκόσμιον Πόλεμον. Η Μάχη της Κρήτης, Αθ. 1967, σελ. 176). Ο Νίκος ήρθε στο χωριό.

Οι άδερφές του θυμούνται: «Ήταν κι ο Βασίλης κι ο Νίκος στην Κρήτη, δεν ήξεραμε τί άπόγιναν. Έρχεταν κι ή θεία ή Βλαχοκίτσα να ρωτήσει για το θάναση της μην έμαθαμε, μην άκουσαμε. Κάθομασταν και έκλαιγαμε, έκλαιγαμε...».

Έπί Κατοχής πήγε αντάρ-

της στο ΕΔΕΣ —όμάδα επιλάρχου Παπαγιάννη. Σκοτώθηκε στην Άρτοτίθα (Αχλαδόκαστρο) Ναυπακτίας, την 11 Οκτωβρίου 1943, σε συμπλοκή έδεσιστών και έλασιτών.

3.— Ο Άθανάσιος Χρ. Βλάχος (κλ. 1940) πολέμησε στο Ρέθυμνο Κρήτης ως δόκιμος της Σχολής Χωροφυλακής. «Το μήνα Μάρτιο 1941 για την ένίσχυση των δυνάμεων στην Κρήτη, μεταφέρθηκε και άποβιβάστηκε στο Ρέθυμνο ή Σχολή όπλιτών χωροφυλακής, συνολικής δυνάμεως 15 άξιωματικών και 900 περίπου όπλιτών. (ΓΕΣ, Έπίτομη ιστορία..., σελ. 224).

Έφυγε από την Κρήτη με καϊκι για τις Κυκλάδες κι άποκεϊ με άλλο καϊκι για τον Πειραιά. Έσθλασε ή μηχανή μεσοπέλαγα. Ένας ένωμοτάρχης φοβερίζει με το περιστροφή τον καϊκτζή —νόμιζε πως τό 'καμε επίτηδες. Μ' ένα μισοξεσχισμένο πανί βγήκαν στον Πειραιά. Δεκαπέντε μέρες άρμένιζαν ξενοσητωμένοι, θαλασσοπνιγμένοι.

Η άδερφή του θυμάται: «Ήταν ο Θάνασης στην Κρήτη, δεν ήξεραμε το καίμό του, πέρασαμε μαύρες μέρες».

Πήρε μέρος στην Έθνική Αντίσταση ως αντάρτης του ΕΔΕΣ — ομάδα Παπαγιάννη. Σκοτώθηκε, υπενωμοτάρχης, σε τροχαίο άτύχημα στις Καμάρες Αιγίου, 18 Σεπτεμβρίου 1946, ενώ επέστρεφε από την Αθήνα στην Πάτρα, «τελών έν διατεταγμένη υπηρεσία της Διοικήσεως Χωρ)κής Αχαΐας».

4.— Ο Άθανάσιος Γ. Ζαρκάδας (κλ. 1941) πολέμησε κι αυτός ως δόκιμος χωροφυλακας στην περιοχή Ρεθύμνου. Μάλλον δεν θά ήταν στον ίδιο λόχο (ήταν όκτώ λόχοι σε διάφορες θέσεις) με το Βλάχο. Κρατήθηκε ως αιχμάλωτος πολέμου ένα έξάμηνο. Οι Γερμανοί τους φέρθηκαν σκληρότατα, κάμποσοι συνάδελφοί του πέθαναν από τις κακουχίες και τις στερήσεις. Τα Χριστούγεννα έδέωσε να φτάσει σ'ώος στο χωριό.

Έπί Κατοχής ιδιώτευε. Μεταπολεμικά έπανυπηρέτησε για δυό - τρία χρόνια στη Χωροφυλακή. Ύστερα μετανάστευσε στην Αμερική. Πέθανε το 1982.

Δημ. Φούρλας

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

(Από το σπίτι της νύφης στο σπίτι του γαμπρού)

Συνεχίζω με τα τραγούδια του παλιού Νεχωρίτικου γάμου, που άρχισα στο ύπ' άριθ. 43 (Μάρτιος 1990) φύλλο του «Νεχωρίτη». Ύπενθυμίζω πως ως το 1966 τα στεφανώματα γίνονταν στο σπίτι της νύφης και όχι στην εκκλησιά.

1) Όταν στο σπίτι της νύφης οι συμπεθέρες (συγγένισες του γαμπρού) στολίζουν τη νύφη. Οι τραγουδιστούδισες:

— Φκίσε - νε - μ', πατέ - πατέρα μ', φκί - νη - σε με
Φκίσε μ', πατέρα μ', φκίσε με, τώρα στα λούσματά μου.
Με την ευχή μου, κόρη μου, κι έμέ και των Άγιών.
Φκίσε μ', μανούλα μ', φκίσε με, τώρα στα λούσματά μου.
Με την ευχή μου, κόρη μου, κι έμέ και των Άγιών.
Φκίστε μ', άδέρφια μ', φκίστε με, ξαδέρφια και δικοί μου.
Με την ευχή μας, άδερφή, κι έμας και των Άγιών.

2) Όταν ο άντραδερφός (ο άφέντης) ποδαίνει τη νύφη. Οι τραγουδιστούδισες:

Κόπιασεν, άντραδερφέ μου,
να ποδέσεις τη νυφούλα.

3) Όταν, μετά τα στεφανώματα, βγαίνει ή νύφη από το σπίτι της. Οι τραγουδιστούδισες:

Έβγα, κόνα 'κονισμένη
και μηλιά λελουδιασμένη.

4) Πριν ξεκινήσει ή νύφη. Οι τραγουδιστούδισες:

Φκίσε μ', μανούλα μ', φκίσε με, τώρα στο κίνημά μου.
Με την ευχή μου, κόρη μου, και με της Παναγίας,
δαμπάνια νά 'ναι ή στράτα σου, κουκούλια ή δομοσιά σου.

5) Παίρνοντας τη νύφη. Το συμπεθερικό:

Ένμεις τη νύφη πήραμε
— με γειά μας, με γειά μας,
με γειά μας, με χαρά μας—
κι ή νύφη μας δικιά μας.
Νά μη σ'ας κακοφάνηκε
— με γειά σας, με γειά σας,
με γειά σας, με χαρά σας—
νέδω στη γειτονιά σας.
Ένμεις πάλε θά φύγουμε
— με γειά σας, με γειά σας,
με γειά σας, με χαρά σας—
κι ή γειτονιά δικιά σας.
Κι ή νύφη μας δικιά μας,
με γειά μας, με χαρά μας.

Έχετε γειά, γειτόνισσες, κι έσεις γειτονοπούλες
κι έγω πάω σ' άλλη γειτονιά, σ' άλλες γειτονοπούλες.
Νά ζήσ' ή νύφη κι ο γαμπρός κι όλο το γενολόι,
σαν τα βουνά νά ζήσουνε, ν' άσπρίσουν σαν τα χιόνια
και νά παιδοκομήσουνε σαν του γιαιλού τα ψάρια.

6) Άλλο (νεώτερο, ξενόφερτο) παίρνοντας τη νύφη. Το συμπεθερικό:

Κιτρολεμονιά — μαρή Κιτρολεμονιά
Κιτρολεμονιά και μαντζουράνα μου
Κιτρολεμονιά και μαντζουράνα μου,
άρνήσου τους δικούς σου κι έλ' άντάμα μου.
Πώς νά τς άρνηθώ και πως νά τους τό είπω,
που είμαι κοριτσάκι δεκαοχτώ χρονώ';
Έχε γειά, πατέρα και μητέρα μου.
Στο καλό, κόρη μ', και δυχατέρα μου.

7) Ζυγώνοντας στο σπίτι του γαμπρού. Το συμπεθερικό:

Ένμεις τη νύφη φέρνουμε
— με γειά μας, με γειά μας,
με γειά μας, με χαρά μας—
κι ή νύφη μας δικιά μας.

Νύφη μας καλορίζικη, το που θά μείνεις βράδυ;
Στου πεθερού μου τις αϋλές και στο γαμπρού τα σπίτια.

8) Στο σπίτι του γαμπρού, καρτερώντας τη νύφη. Οι τραγουδιστούδισες:

Συμπεθέροι μας άργήσαν
να μ'ας φέρουνε τη νύφη.
Κι αν έμεις άργήσαμε
νύφη μας μ'ας άργησε,
που ήταν άργοστόλιστη,
που ήταν άργοκίνητη.

9) Όταν ή νύφη φτάνει στο σπίτι του γαμπρού. Οι τραγουδιστούδισες:

Συνέχεια στη σελίδα 7

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Προς τους φίλους αναγνώστες

Πολλά από τα ιστορικολαογραφικά μου έχουν κατακτηθώ ανεπίτρεπτα, ώστε να δυσκολεύουν τον ενδιαφερόμενον αναγνώστη, όπως λ.χ. στο φ. 49 όπου και τα δύο δημοσιεύματά μου, αν και όχι έκτενη, κόπηκαν στα δύο και μοιράστηκαν σε δύο διαφορετικές σελίδες.

Έφεξής οι φίλοι μου αναγνώστες θα με διαβάσουν π ά ν τ α στην τρίτη σελίδα του «Νεχωρίτη» με το γενικό επίτιτλο: «ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΗ. Γράφει ο Δημήτριος Β. Φούρλας».

Εύχαριστώ

«...να πίνουμε άπληστα από τα νάματα της έθνικής ψυχής, από το δημοτικό τραγούδι, από τις λαϊκές μας παραδόσεις, από όλο τον έθνικό πλούτο, όπως κι αν φανερώθηκε, όπως κι αν ξεχείλισε από την έλληνική ψυχή, όπως κι αν μίλησε, όπως κι αν τραγούδησε, όπως κι αν ιστορήθηκε, με το κοντύλι, με το γραφίδι, με τη βελόνα, στη χαρά και στον πόνο, στη δράση και στην αντίδραση».

Θανάσης Πετσάλης - Διομήδης
Ακαδημαϊκός

ΤΑ ΠΑΓΑΝΑ

Παγανὰ είναι οι καλλικάν-
τζαροι.

Παγανὰ και καρκατζιόλια
τα ξέρουμε εμείς.

Μεγάλο βάσανο κι αυτά!

Καλά που λείπουν τον
πλειότερο καιρό, αλλιώς εί-
χαμε κακή ζωή να κάνουμε.

Δώδεκα μέρες έρχονται το
χρόνο και λέμε «αμάν πότε
να φύγουνε»!.. Βάλε να τά
'χαμε και χρονικές;

Έρχονται τα Χριστούμενα,
και φεύγουν του Σταυρού (5
Ιανουαρίου, παραμονή των
Φώτων).

Φεύγουν!.. Ο λόγος το λέει
φεύγουν...

Τα διώχνει ο παπὰς με την
...αγιαστούρα του.

Άμα τον καταλάβουν νά
'ρχεται με τον αγιασμό, δεν
προλαβαίνουν να μαζώνουν
το «τσιουτσιούλια» τους.

—Φεύγεστε να φεύγουμε,
λένε,

κι έρχεται ο ζουρλόπαπας
με την αγιαστούρα του
και με τη βρεχτούρα του.

«Και γκρεμίζονται στον πί-
σω ήλιο» να κρυφτούν μέσα
στα ρέματα και στις σπηλιές,
όπου θα μείνουμε όλο το χρό-
νο τρυπωμένα, για να ξανάρ-
θουν πάλι μαζί με τα Χρι-
στούγεννα.

Μόλις ακούσουν το εκούξι-
μο των γουρουνιών, που σφα-
ζονται, να τα και μας «κοπά-
ζουν»!..

Σταίνουν τα τσαντίρια
τους στο μouxαρή και στην
κεράνη και από κει κάνουνε
τις «επιδρομές» στο σπίτι, άμα
νυχτώνει.

Κι είναι ζουρλιάρικα και
εκανταλιάρικα.

Κρεμνιούνται με την ουρά
από τα πάτερα, γκρεμίζουν
τις καπνίες στο μouxαρή και
σαν κατέβουνε στο σπίτι, το
κάνουν άνω κάτω!

Αν τύχει αποθραδής και μεί-
νουν τα τσουκάλια ξέσκεπα,
τα «μαγαρίζουν». Γι' αυτό κι
η πρώτη έγνοια της νοικοκυ-
ράς, προτού πλαγιάσει, είναι
ν' αδειάσει τα τσουκάλια, ν'
αποστομίσει τα χαλκώματα
και να βουλώσει τη βαρέλα.

Άμα τα παγανὰ δε βρούνε
ξέσκεπο αγγειό, «πάνε» στη
στάχτη, σαν τις γάτες, και
βγάνουνε τα μάτια τους.

Γι' ουτὸ και ὅσο είναι πα-
γανὰ στο σπίτι, δε βάνουνε
«κοφίνι» (πλύση).

—Και νά 'θελε καμίνια χρι-
στιανή να πλύνει κι κάνα

κουριτζέλ', πού στάχτη για
κοφίνιασμα, πού 'καμαν χαλὲ
το σταχτολόο! Κάλλιο να ζέ-
ξουν τα εκουτιά απάνω μας,
παρὰ να μαγαρίσουμε με πα-
γανίσια στάχτη! ακούς να λέ-
νε οι νοικοκυρές.

Τα παγανὰ τρελαίνονται
για γουρουνίσιο κρέας. Γι' αυ-
τὸ κι έρχονται τα Χριστόμη-
μερα.

Αυτὸ το ξέρουν οι νοικοκυ-
ρές και μπήχνουν στο σφα-
κτὸ που κρέμεται σὸ το πά-
τερο, ένα μαχαίρι ή ένα πι-
ρούνι να κόβουν και να τρώ-
νε, ὅταν τους έρθει ὁρεξη για
φαγητὸ.

—Δεν μπα να φάνει ὅσο
θέλουνε ἀπὸ το σφακτὸ! Δό-
ξα να έχει ο Θεός, είναι μπό-
λικο ἀπ' αὐτὸ, άλλες ζημιές
μην κάνουν.

Μα δεν τ' αφήνουν και να
χοροπιδάνε λεύτερα μέσα
στο σπίτι. Τί το περάσανε, να
κάνουν ὅ,τι θέλουν!.. Σαλ-
πό; Τους φτάνει ο μouxαρήs
και η κεράνη. Γι' αὐτὸ και ὅα
νυχτώσει, καίνε εκρούμπο
και λιβάνι στη φωτιά.

Μα δεν περιορίζεται στο
σπίτι μοναχὰ η δράση τους.
Φτάνει και ως το μύλο...

«Κοτὰει να πάει χριστιανὸς
σε μύλο τα Χριστούμερα; Πα-
θαίνει ὅ,τ' έπαθε η Σταχτομά-
ρω να βολά».

Ακούστε λοχτάρα που την
έπαθε.

Νια μέρα, που λέτε, ἀπ' τα
γιορτόημερα, εἶπε να πάει
στο μύλο γι' ἄλεσμα.

Φορτώνει στο ζὸ το ὁῶδεμα
και ξεκινάει.

Καλὰ πήγε, καλὰ ἄλεσε. Μα
ὅσο να ξαλέσει, νύχτωσε για
τα καλὰ.

Φορτώνει στο «ζαντραβέλι»
τ' ἄλεσμα και ξεκινάει για το
χωριό.

—Κάτσε να φέξει, χ'ετιανή
μου, ο Θεὸς κι ἀπὲ πας με μέ-
ρα στο καλὸ. Τί θελ'ς να σε-
ργανὰς ολονυχτίς... της λέει ο
μυλωνάς.

—Μίνια και δυο που νύ-
χτουσα στου δρόμου! του α-
παντάει η Μάρω.

—Θα ήταν άλλους ου κι-
ρὸς που νύχτουνις... Τώρα
γίγμουσι ου τόπους παγανὰ...

—Μωρὲ ἀπ' τ'ς ζουντα-
νούς να σκιάζισι... κι ἀπὲ τα
παγανὰ δε μπ'ράζνι.

Θέλεις τα παγανὰ δε σκιά-
ζεταν η Μάρω, θέλεις το μυ-
λωνὰ φοβάταν περισσότερο,
καληνυχτάει, βαρεὶ το ζο και
πάει...

Δεν ἔκαμε δέκα αδρασκε-
λιές ἀπὸ το μύλο και να μπρο-
στὰ τα παγανὰ.

Κι ήταν κατὰδι ολάκερο π'
ανάθεμά τα!...

Αρχίζει η Μάρω τα «Πατερη-
μά», σταυροκοπείται κάνα δυο
βολές μπας κι έφευγαν...

Μα πού αὐτά! Όλο και
κονταζύγωναν και ὅλο την
τρούριζαν.

Ένα την τράβαγε ἀπὸ δώ,
ἄλλο την πείραζε ἀπὸ κει. Α-
νάσα η Μάρω, να μην της πά-
ρουν τη λαλιά.

«Ανάγκαζε» μονάχα το γαι-
δούρι ν' αναμερίσει ἀπὸ το
ρέμα μίπως και γλίσωνε ἀπ'
τους ρεματιανούς. Τίποτα αὐ-
τά!.. Όλο καντὰ στη Μάρω.

Άλλο κοντὰ το σταίνουν
στο χορό. Χορὸς τρεις δῖπλες
γύρω ἀπὸ τη Μάρω και το ζο.

Κι αὐτὴ ἀνάσα! Κι ὅλο κεν-
τούσε κι ἐσπρωχνε το «ζαν-
τραβέλι», που πήγαινε κι αὐ-
τὴνο με το πάσο του. Και ὅλο
ἀναβε ο χορὸς και μεγάλωνε
με νέα παγανὰ, που έφταναν
ἀπὸ τη ρεματιά...

Δε χόρευαν οι τρισεκατάρα-
τοι και ν' ἄφηναν τη Μάρω
στο κλισὸ της; Όχι! Την ἴ-
θελαν κι αὐτὴνη στο χορό.

Θά 'ταν ὅμως παράταιρο μέ-
σα σε τόσα παγανὰ θεόγυμνα,
«ζουμπανιασμένη» η Μάρω.

Μία και δυο λοιπὸν την
πάνουνε και τη γδυμνώνουν,
ὅπως τη γέννησε η μάνα της
και στο χορὸ τη βάνουν.

Φάνηκαν της καψο - Μάρως
τα εἰδήματα!... Σαν εἶδαν τη
φρεσκάδα της, που ήταν αλλιῶ-
τικη ἀπ' τη δικιά τους, τη θα-
μεύτηκαν!

Κι τον τραγουδῆσαν το
θαυμασμό τους στη στιγμή.

«Ζουζούλο ἦμαν,
ζουζούλο εἶδα,
ζουζούλοτερο δεν εἶδα!..

Χόρευε η Μάρω με τα πα-
γανὰ μεσοστρατὶς δίχως να
βγάνει ἀνάσα. Σαν ἴθελε ας
έκανε κι αλλιῶς!..

Ο φουκαρὰς ο γαῖδαρος
παραμέρα καρτέραγε με υπο-
μονή.

—Ε, μωρὴ Μάρω, θά 'λε-
γε, μ' αὐτὰ σου τα μεράκια!
Τα φύλαγες γι' ἀπόψε; Δε με
ξεφόρτωνες ἀπ' τις μεριὰς κι
ἀπὲ κοντὰ ας χόρευες ως το
πρωί! Όχι ἄλλο!..

Κι ο χορὸς κρατούσε!
Μα ξαφνικὰ κι ἐκεῖ που
καίγεται το πελεκούδι ἀπ' το
χορὸ, μπράφ! τα παγανὰ λα-
κίσανε. Αφήνουνε τη Μάρω
μοναχὴ κι ολόγυμνη και ὅπου
φύγει φύγει.

Τί εἶχε γίνει;

Απ' το χωριὸ ἀκούστηκε κο-
ρορολάλημα. Σκιάχτηκαν τα
παγανὰ ὅτι τα βρήκε η αυγὴ
χορεύοντας κι ἔτρεξαν να
κρυφτούν στα ρέματα, προτού
τα βρει η μέρα.

Η Μάρω, μόλις τα εἶδε να
εκορπούν, αρπάζει τα εκουτιά
της κι ἄλλα ἀπρόσωπα κι ἄλ-
λα ἀνάποδο τα βάνει στη σπι-
γυή. Βάνει το ζο στη στράτα,
πιδάει πανωδάμαρα, σκεπάζε-
ται με τη συγκούνα της και

δίχως «κρίση» ἀπὸ κει, κεν-
τάει το γαῖδαρο να περπατεῖ.

—Σίγουρα δεν είναι η Μά-
ρω, πού 'ξερα, φιλοσοφεῖ ο
γαῖδαρος κουνώντας τ' αὐτὰ
του μελαγχολικά. Η Μάρω να
χορεύει ολόγυμνη νυχτιάτικα
μεσοστρατὶς! Αὐτὴνο δεν το
ματαπόλεψα ὅσο καιρὸ εἶμαι
στη δούλεψή της! Και πήγαι-
νε τριγλίζοντας κάτω ἀπ' το
διπλὸ φορτί του.

Τα παγανὰ, σαν εἶδαν πως
δεν το πήρανε ὅλα τα πετει-
νάρια του χωριού, σκεφτήκα-
νε:

—Μπροστὰ πάει το ρολόγι
αυτουνοῦ του καζοκόκορα.
Κρίμα! Μας χάλασε το γλέν-
τι!

—Γρήγορα πίσω στο χο-
ρό!.. Κι ὀρμησαν ὅα εἴφουνας
να βρουν τη Μάρω. Φαίνεται
πως τους καλάρεσε κι ας ἴτα-
νε και σταχτο - Μάρω.

Μα βρήκαν το ζο της μονα-
χὰ. Η Μάρω ὅμως;

—Να η μίνια η μεριά, ἔλε-
γαν.

Να την και η ἄλλη. Να και
το πανηγόμι.

Η Μάρω πού 'ν' την;

Κι η Μάρω ὅλο κεντούσε
το γαῖδαρο να περπατεῖ.

Τα παγανὰ δεν ἔλεγαν να
φύγουν. Έψαχναν για τη
Μάρω.

—Να η μίνια η μεριά, ἔλε-
γαν και ξανάλεγαν.

Να την και η ἄλλη. Να και
το πανηγόμι.

Η Μάρω πού 'ν' την;

Έψαξαν ὅλη τη νύχτα γύ-
ρω ἀπ' το γαῖδαρο.

Κάποια στιγμή ἀκούστηκε
κόκορας να το λέει.

Υστερα κι ἄλλος ἑνας. Κα-
τόπιν κι ἄλλος.

Σε λίγο ὅλα τα πετεινάρια
του χωριού διαλαλούσανε τη
μέρα που ερχότανε.

Πήρε πυα να ροδίζει η Ανα-
τολή.

Τα παγανὰ εκορπίσανε.

Παῖδεσαν αρκετὰ ολονυ-
χτίς τη Μάρω και το γαῖδαρο.

Ξεπέζεψε η Μάρω ἀπ' το ζο
κι ἔφτασε στο σπίτι της με την
ψυχὴ στα δόντια. Κι ορκίστη-
κε:

«Τέτοιες χρονιάρες μέρες
μη σώσει και ξαναπάει για ἄ-
λεσμα σε μύλο».

Αλλὰ κι οι μυλωνάδες «δε
βάνουν δέση» αὐτὲς τις μέ-
ρες, γιατί κι αὐτοὶ βρίσκουν
το διάβολό τους ἀπὸ τα παγα-
νὰ.

Ακούστε τι έπαθε ἑνας μια
βολά:

Καθότανε, λέει, τέτοιες μέ-
ρες παραφωτιά στο μύλο και
καρτερούσε, νά 'ρθει κανένας
γι' ἄλεσμα να πάρει ἑνα «τρίμ-
μα ξάι».

Και κει που κάθεται στο
παραγόνι, ἔβαλε και λίγο
σουφλιμὰ στα κάρβουνα, ἔτσι
για... να περνάει η ὥρα. Κα-
θὼς λοιπὸν ἔψαινε το μεζὲ
και ο μύλος μοσκοβόλαγε ἀπὸ
την τσίκνα, να σου κι ἑνα πα-
γανὸ.

Τρετσελώσε κι αὐτὴνο τη
φωτιά κι ἔβαλε στη θράκα να
ψηθεῖ μια σούφλα μπαρπακά-
κια.

—Πίσω μου σ' ἔχω γιού-
δα!.. Ξόρκισε ο μυλωνὰς ψι-
θυριστὰ.

Εἶπε να βάλει στη φωτιά

μιαν ἄκρη ἀπὸ την κάπα, που
εἶχε ριγμένη ἀνάριχτα, για
να μυρίσει εκρούμπο...

—Άδε!.. το μετάνοιωσε.
Θα μαγαρίσω το μεζέ. Ας μην
τον ζέσω εκρούμπο. Πόσο θα
κάτσει ο δαίμονας;.. Θα τσα-
κιστεῖ να φύγει...

Αλλὰ το παγανὸ δεν έφευ-
γε.

Γύριζε ο μυλωνὰς την σού-
φλα του;

Γύρναε κι αὐτὸ τα μπαρπα-
κάκια.

Σύμπαγε ο γέρος τη φω-
τιά;

Δώσ' του συντραυλίωμα κι
αὐτὸ.

Έσταζε το ξύγκι ἀπ' το με-
ζὲ του γέροντα πάνω στη θρά-
κα και μοσκοβόλαγε ολόγυρα
ο τόπος.

Στη σούφλα του καρκατζο-
λιού πρήστηκαν τα μπαρπακά-
κια κι ἔλεγες: «Τώρα θα σκά-
σουν να ξεβρωμήσει ο μύ-
λος».

Δεν ἔφτανε αὐτὸ, ἔκανε
και παρατηρήσεις...

—Του δ' κό σ' λιπώνει...

Του δ' κό μ' δε λιπώνει, ἔλεγε
στο γερο - μυλωνὰ.

Εἶδε κι ἀπέειδε ο ἄνθρω-
πος, που δε θα ξέμπλεκε κα-
λοθέλοντας με το «γιούδα»,
μνία τό 'χει με το σουφλιμὰ
κατάμουτρα και τον ξεθέρμι-
σε.

Έφυγε εκούζοντας το πα-
γανὸ σαν το δαρμένο το εκυ-
λί. Πετὰει κι ο μυλωνὰς τη
σούφλα στο ζοριό, αρπάζει
την αγκλίτσα του και πάει
για το χωριό.

—Δαίμονα, με το ξάι σ'!

Θα κάθομαι να πολεμῶ με
τους ρεματιανούς χρονιάρες
μέρες...

Φαίνεται πως στα σπῆτια τα
παγανὰ είναι φρονιμότερα.
Σα θέλουνε, ας κάμουνε κι
αλλιῶς!..

Εκεῖ δε σβάνει ο εκρούμ-
πος...

Δε χορατεύουν οι γριές!..
Τί το περάσανε το σπῆτι; Ρέ-
μα ή αλώνι...

Κάνουν κι ἑνα καλὸ τα πα-
γανὰ.

Η παγασίγια στάχτη (η στά-
χτη του δωδεκαήμερου) είναι
φάρμακο δραστικὸ κατὰ του
καλαβρού.

Ο καλαβρός, για ὅσους δεν
το ξέρουν, είναι ἑνα «ζούμπε-
ρο», που τρώει σ' ἀμπελία τα
μπουμπουκία.

Τη μέρα, λοιπὸν, των Φώ-
των, παίρνουν Μεγαλαγίασμα
και παγανίσια στάχτη και πά-
νε στα ἀμπελία. Ραντίζουν μ'
Αγιασμό τα κλήματα και ρί-
χνουν σ' ὅλο τ' ἀμπέλι τη
στάχτη λέγοντας:

«Φεύγα, καλαβρέ, γιατί ἔχω
Μεγαλαγίασμα και παγανί-
σια στάχτη».

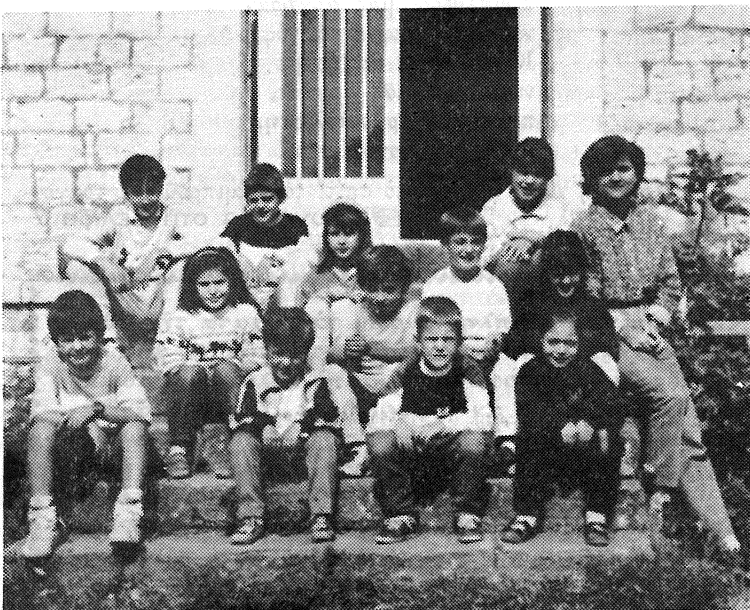
Κι ο καλαβρός εξαφανίζε-
ται.

Ποιο ἀπὸ τα δυο κάνει το
θάμα του, δεν ξέρω.

Εδὼ ταιριάζει αὐτὸ που
λέει ο λαός:

«Καλὰ είναι τ' Ἅγια του
(Θεοῦ,
καλὰ και τα ρεμέντια»...

π.μ.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΜΑΣ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

«Ας είναι πάντα ευτυχισμένο
το αγαπημένο μας χωριό.
Γερό, καθαίο, μονιασμένο
κι ολάνθιστο και καρτερό»
Γ. ΑΘΑΝΑΣ

ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΑ ΝΕΑ

● Στις 30.6.1991 στο Πνευματικό Κέντρο Ρουμελιωτών στην Αθήνα έγιναν τα αποκαλυπτήρια του «ΤΣΟΛΙΑ» και έτσι τιμήθηκε ο ρουμελιώτης πολεμιστής.

● Το Μοναστήρι της Αμπελακιώτισσας:

Με Προεδρικό Διάταγμα δημοσιεύτηκε στο υπ' αριθ. 82 τεύχος Α' ΦΕΚ στις 30.5.91, ύστερα από σύμφωνη γνώμη του Μητροπολίτη Ναυπακτίας και Αγίου Βλασίου κ.κ. Αλεξάνδρου, μετατράπηκε η ανδρώα Ιερά Κοινοδιακή Μονή Κοιμήσεως Θεοτόκου Αμπελακιώτισσας Ναυπακτίας, της ιεράς Μητροπόλεως Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου σε γυναικεία τοιαύτη.

Συνεχίζονται δε στο μοναστήρι οι κτιριακές κατασκευές και σχεδόν ο νέος ξενώνας είναι έτοιμος, να φιλοξενηθεί επισκέπτες οποιαδήποτε εποχή.

Από την Ναυπακτική (της Ο.Σ.Υ.Ν.) καταγράφουμε, ότι ο οικοδομικός οργανισμός που παρατηρείται στο Μοναστήρι τελεί υπό την επίβλεψη του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου. Τα δύο οικοδομήματα των κελιών και το λεγόμενο Ηγουμενείο παίρνουν με τις νέες επεμβάσεις Μοναστηριακό χρώμα, και καταβάλλεται προσπάθεια για την διατήρηση του παραδοσιακού χρώματος των κτισμάτων.

Ελπίζουμε και εμείς οι Νεχωρίτες, ότι το μοναστήρι με τα έργα αυτά που πρωτοστατεί ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Αλέξανδρος, θα δώσει ζωή και θα αρχίσουν πάλι οι επισκέψεις στο Μοναστήρι όπως παλιά, που πηγαίναμε να προσκυνήσουμε το χέρι του Αγίου Πολυκάρπου και να τιμήσουμε την Παναγιά που το Μοναστήρι τιμά και γιορτάζει τη μνήμη της στις 15 Αυγούστου. Φέτος παρέστη και τέλεσε τη θεία λειτουργία και ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης.

Με την ευκαιρία αυτή πρέπει να εξάρουμε την δραστηριότητα του Μητροπολίτου κ. Αλεξάνδρου, ο οποίος από τότε που εξελήγη στην Μητρόπολη Ναυπακτίας και Αγίου Βλασίου έχει επιτελέσει τεράστιο έργο σ' όλους τους τομείς.

Οι επισκέψεις του και στο τελευταίο απομακρυσμένο χωριό είναι συχνές. Και οι επισκέψεις αυτές στα ορεινά ιδίως χωριά, δίνουν ζωή σ' αυτούς που έμειναν και τα κρατάνε ζωντανά.

Είναι ο ποιμένας που πηγαίνει κοντά στο ποίμνιο, και αυτό τονώνει την πίστη όλων, σε μια εποχή που η ολιγοπλησία κυριαρχεί.

Το Νεχώρι το αγαπά, και αυτό το δείχνει με τις συχνές επισκέψεις και όπως γράψαμε και στο προηγούμενο φύλλο που παρέστη στα εγκαίνια του παρεκκλη-

σίου της Αγίας Παρασκευής στο Παλινέχωρο. Και οι Νεχωρίτες το εκτιμούν αυτό και με επικεφαλής τον συγχωριανό μας αγαπητό μας Παπανίκο συμπαραστέκονται και βοηθούν το έργο του Σεβασμιωτάτου.

● Από το Δελτίο Τύπου της Νομαρχίας Αιτωλοακαρνανίας:

Το Γραφείο Δημοσίων Σχέσεων της Νομαρχίας μας κοινοποίησε Δελτίο Τύπου, και μας ενημέρωσε για τις κάτωθι δραστηριότητες.

Η Νομαρχία τίμησε την καθηγήτρια και πεζογράφο Ακακία Κορδόση με ομιλία που έγινε στις 2.11.91 στο Ραδιοφωνικό Σταθμό Μεσολογγίου με ομιλήτη τον επίτιμο Εισαγγελέα Αρείου Πάγου κ. Σπύρο Κανίνια.

Στην εν λόγω καθηγήτρια απενεμήθη φέτος το Μέγα Βραβείο της Λογοτεχνίας από την Ακαδημία της Γαλλίας.

Σ' άλλο Δελτίο Τύπου μας γνωρίζει αποφάσεις που υπέγραψε η Κα Νομάρχης όπου κηρύσσονται αναδασωτέες διάφορες εκτάσεις στο Νομό, την υποχρέωση που έχουν οι κάτοχοι γεωργικών μηχανημάτων να εφοδιαστούν με νέου τύπου άδειες και την δημοπρατήση αρδευτικών έργων σε δύο Κοινοότητες.

Επίσης διοργανώθηκε και πραγματοποιήθηκε στις 13, 14 και 15 Δεκεμβρίου στο Μεσολόγγι το Α' Διεθνές Αρχαιολογικό Συμπόσιο για την Αιτωλοακαρνανία με θέματα:

1. Η Προϊστορική περίοδος της Αιτωλοακαρνανίας.
2. Η Κλασική και μετακλασική περίοδος.
3. Η Βυζαντινή περίοδος.
4. Προβληματισμοί - προτάσεις για καλύτερη προστασία, προβολή και αξιοποίηση μνημείων.

Σ' αυτή την προσπάθεια της Νομαρχίας μπορούμε να πούμε ότι πρωτοστάτησε και η Παναιτωλοακαρναϊκή Συνομοσπονδία Συλλόγων, με αλληπάλληλα δημοσιεύματα σε τοπικές εφημερίδες, αλλά και με εκδήλωση που διοργάνωσε στις 9.11.91 στο Πνευματικό Κέντρο Ρουμελιωτών με ομιλήτη τον Αρχαιολόγο κ. Γιάννη Νεράντζη.

Στην εν λόγω εκδήλωση έγινε και έκθεση φωτογραφικών Αρχαιολογικών μνημείων, παρέστη δε και ο συγχωριανός μας κ. Αλέκος Φλώρος.

Όμως από το χώρο τούτο, πέρα από τις δραστηριότητες αυτές, πρέπει να τονίσουμε εμείς οι Νεχωρίτες την αδιαφορία της Νομαρχίας για την Κοινοότητά μας η οποία κατά το έτος τούτο παρ' όλες τις εκκλήσεις μας για αποστολή μηχανημάτων για την βελτίωση του οδικού τμήματος Νεοχωρίου - Ψηλός Σταυρός δεν μας βοήθησε με το να στείλει μηχανήματα,

παρ' όλο που τα εν λόγω μηχανήματα είχαν φτάσει πολλές φορές το καλοκαίρι πλησίον του χωριού μας. Και τώρα ακόμη παρ' όλες τις προσπάθειές μας να σταλούν μηχανήματα για να βελτιώσουν το άνω τμήμα για να μην υποστεί μεγάλες φθορές από τις βροχές, αδιαφορεί. Ελπίζουμε ότι θα ακούσει το παράπονό μας και θα το ικανοποιήσει.

● Η Μικτή Χορωδία Ναυπάκτου που ιδρύθηκε το 1977 με πρωτοβουλία ομάδος Ναυπακτιών έδωσε στις 23 Νοεμβρίου 1991 συναυλία στο Πνευματικό Κέντρο Ρουμελιωτών με εξαιρετική επιτυχία.

Στην εκδήλωση αυτή συμπαραστάθηκε και βοήθησε πολύ και η Ο.Σ.Υ.Ν. (Ομοσπονδία Συλλόγων Ναυπακτίας). Και πρέπει να τονίσουμε και εδώ ότι η Ο.Σ.Υ.Ν. από τότε που ιδρύθηκε έχει αναπτύξει μεγάλη δραστηριότητα για θέματα της Ναυπακτίας και πρέπει όλοι οι Σύλλογοι της Ναυπακτίας να συνδράμουμε το Δευτεροβάθμιο αυτό όργανο της Επαρχίας στο έργο του.

● Το Πνευματικό Κέντρο Ρουμελιωτών διοργάνωσε Ετήσια Πανρουμελιώτικη Θρησκευτική και Πνευματική Εκδήλωση στην Αθήνα για την «Παναγία την Προυσιώτισσα» προστάτιδα της Ρούμελης. Η εν λόγω εκδήλωση έγινε την Κυριακή 24 Νοεμβρίου 1991 με:

1. Αρχιερατική Θεία Λειτουργία στον Άγιο Νικόλαο Πευκαίων,

2. Λιτάνευση της Ιεράς Εικόνας από τον Ιερό Ναό στο Π.Κ.Ρ. και

3. Πνευματική εκδήλωση στην αίθουσα «ΔΕΛΦΟΙ» στο Π.Κ.Ρ., με ομιλήτη τον κ. Παν. Βλάχο και χαιρετισμό του Προέδρου του Π.Κ.Ρ. κ. Ι. Γρίβα, κ.λπ.

Επίσης το Πνευματικό Κέντρο Ρουμελιωτών πραγματοποίησε την 25 Νοεμβρίου 1991 στην αίθουσα «ΔΕΛΦΟΙ» του Π.Κ.Ρ., εκδήλωση προς τιμήν του ΑΛΕΚΟΥ ΛΙΔΩΡΙΚΗ, πνευματικού τέκνου της Ρούμελης.

Στην ανωτέρω εκδήλωση παρέστησαν και οι συγχωριανοί μας κ.κ. Αλέκος Φλώρος και Νικόλαος Μπαζιώνης.

● Επίσης, η Νομαρχία Κορινθίας, η Ένωση Κορινθίων Αθηνών, η Πνευματική Στέγη Κορινθίας, η Ένωση Δορβισιωτών Αττικής και η Ένωση Αποφοίτων Εκκλησιαστικής Σχολής Κορίνθου, διοργάνωσε εκδήλωση στις 25 Νοεμβρίου 1991, στην Αρχαιολογική Εταιρεία Αθηνών, για τον αείμνηστον Αρχιεπίσκοπον κι Αντιβασιλέα ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΝ. Μίλησε ο κ. Σήφης Γ. Κόλλιας τ. Δήμαρχος Κορίνθου με θέμα: Ο Αρχιεπίσκοπος και Αντιβασιλέας Δαμασκηνός, ως Εκκλησιαστικός Ηγέτης και Εθνάρχης.

Εδώ πρέπει να τονίσουμε πόσο βοήθησε ο Δαμασκηνός ως Μητροπολίτης Κορίνθου τους αείμνηστους συγχωριανούς μας που σπούδασαν στην Ιερατική Σχολή Κορίνθου Χρήστον Παπαχρήστον και Χρήστον Παπανικολάου.

Έτοιμάζου Βηθλεέμ!..

☛ Συνέχεια από την σελ. 1

Χαρά! Η Χαρά!

Μέσα στο σπήλαιο της Βηθλεέμ πηγάζει η Χαρά!

Την αναζητούσε εναγώνια να τη βρει ο ταλαίπωρος άνθρωπος αλλά δεν μπορούσε και σκόνταφτε και μάτωνε δίχως αποτέλεσμα.

«Ζητώ τη χαρά πότ' εδώ, πότ' εκεί. Πέστε μου πού είναι; πού κατοικεί;», έλεγε με παράπονο στο τραγούδι του ο μεγάλος ποιητής Γκάιτε.

Τη Ζήτησε ο άνθρωπος να τη βρει σε πλούτη, σε δόξα, σε αξιώματα, σε καλλιτεχνικά κι επιστημονικά επιτεύγματα σε κάθε είδους υλική κι εφήμερη απόλαυση, σε ιδεώδη και ιδανικά που αναζητήσε η ανθρωπίνη σκέψη και επιθυμία, αλλά δεν κατόρθωσε να τη συλλάβει κι έμεινε μ' ανοιχτά χέρια, αδειανή καρδιά.

Αυτή η οκιά που χάθηκε κι η χίμαιρα που πέρασε, αυτό το άπιαστο και πλάνο είναι το αποτέλεσμα και το έπαθλο των αγώνων των ανθρώπων που σπριζεται πάνω σε κατώτερους σκοπούς και πόθους, σε υπάνθρωπη ηθική και πνευματική στάθμη, σε πράγματα ουμβατικά και ρέοντα όπως τα ποταμίσια νερά. Σε μια Χαρά φευγαλέα και εφήμερη δίχως θεϊκή ακτινοβολία ανθρωπίνη ανωτερότητα γιατί η ανθρωπίνη καρδιά μένει μακριά απ' το Βηθλεεμίτικο παιδί απ' τη πηγή της χαράς άγευστοι απ' την ανέκφραστη γλυκύτητα της θείας και σελασφόρου νύχτας, ακαταύγαστοι απ' τις μαρμαρυγές του φωτός και του θείου κάλλους που εξακοντίζει η φάτνη της Βηθλεέμ.

Οι δεσμώτες της ύλης, οι ψυχροί, οι αδιάφοροι, οι δύστροποι σκεπτικιστές, οι απλησίαστοι στη φάτνη δεν θέλουν να λάβουν μέρος στη πανδαισία της τρυφής και της Χαράς στη Βηθλεεμίτικη φάτνη. Αυτοί ας αποτελούν εξαίρεση.

Εμείς όλοι οι άλλοι που αποτελούμε τον κανόνα. Θα ανοίξουμε την καρδιά μας να ξεχυθεί μέσα το ουράνιο φως της πνευματικής σωτηρίας και χαράς που έφερε ο Λυτρωτής Χριστός.

Ο Γλυκός μας Ιησούς.

ΠΑΝΤ. ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΥ

Όποιος θέλει να δημοσιεύει κάποιο άρθρο, γνώμη, παράπονα (ευνόηγραφα ή όχι), να μας στέλνει στο γραφείο του Συλλόγου ταχυδρομικώς ή να το παραδίδει σ' οποιοδήποτε μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου.

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ & Ο ΝΕΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

☛ Συνέχεια από την σελ. 1

*Το μέλι το τρών' οι άρχοντες, το γάλα οι αφεντιάδες.
Ανοίξτε τα κονάκια σας τα κατακλειδωμένα
και δώστε μας τον κόπο μας απ' το χρυσό πογγί σας.
Αν είστε από τους πλούσιους, φρονιά μην τα λυπάστε,
αν είστε από τους δεύτερους, τάλληρα και δραχμίτσες
κι αν είστε από πάμπτωχους, ένα ξενάρι κότες!
Και σας καλονυχτίζουμε, πέστε να κοιμηθείτε,
ολίγον ύπνο πάρετε και πάλι σηκωθείτε,
στην Εκκλησία να τρέξετε μ' όλη την Προθυμία
και τον Θεοδ' ν' ακούσετε τη θεία λειτουργία!*

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

Άγιος Βασίλης έρχεται, Γενάρης ξημερώνει.

— Βασίλη μ', πούθεν έρχεσαι και πούθε κατεβαίνεις;

— Από τη μάννα μ' έρχομαι και στο σχολειό πηγαίνω!

— Βασίλη μ', πες μας γράμματα, για πες μας και τραγούδια!

— Γω γράμματα δεν έμαθα, τραγούδια που να ταξέω;

Την Αλφαβήτα, πώμαθα, εκείνη σας τη λέω!

Και στο ραβδάκι ακούμπησε, να ειπή την Αλφαβήτα.

Ξερό χλωρό ήταν το ραβδί, χλωρά βλαστάρια θγάνει

κι απάνω στα βλαστάρια τους πέρδικες φωλιασμένες.

Δεν είν' περδίκια μοναχά, αλλά και περιστέρια.

Τα περιστέρια πέταξαν και λάνε στις θροσούλες,

Παίρνουν νερό στα νύχια τους και χιόνι στα φτερά τους,

ραντίζουν τον αφέντη μας μαζί με την κορά μας!

Χρόνια Πολλά!

(Τα δύο τραγούδια που δημοσιεύονται είναι από το βιβλίο του κ. Δ. Ντούζου «Λαογραφικά της Ναυπακτίας»).

Εκ βαθέων εξομολόγηση αναμνήσεων για τον Αρχιμ. Παπαχρίστο - Μέρμηγκα

Ημιοίρεσα να υπηρετήσω ως Ιεροψαλτής στον Πανοσιολόγο Αρχιμανδρίτη Παπαχρίστο - Μέρμηγκα, ο οποίος υπήρξε Θρησκευτικός και Κοινωνικός παράγοντας του χωριού μας.

Καίτοι πέρασαν έντεκα (11) ολόκληρα χρόνια από το θάνατό του, η μορφή του δεν έβηκε από το χωριό και τους χωριανούς.

Τα εγκαίνια της Αγίας Παρασκευής στο παλιονέχωρο στις 18 Αυγούστου μου έφεραν στο νου την αλησμόνητη μορφή του, της οποίας η ψυχή είμαι βέβαιος ότι περιήλθε εκεί αγαλλόμενη και ήταν παρούσα στην μεγαλόπρεπη αυτή τελετή των εγκαίνιων.

Δεν ακούστηκε η απαλή, γλυκίσκη και μελίσρυστη φωνή του για να δημουργήσει τη γνωστή σε όλους μας κατονυχτική ατμόσφαιρα. Αναντηρίτως το κενό του Παπαχρίστου κάλυψαν οι άξιοι διάδοχοί του και συνεχιστές του έργου του Παπαγιάννη Σαλτός και Παπανίκος Μασγάλας, ο οποίος προεφώνησε προσφώνως τον τελέσαντα τα εγκαίνια δραστήριο Δεσπότη Ναυπακτίας και Αγίου Βλαδίου Σεβασμιώτατο Αλέξανδρο.

Άλλη αξέχαστη μορφή, απύουσα από τα εγκαίνια ήταν φυσικά του Δάσκαλου Παπανικολάου του οποίου η ψυχή είναι πανταχού παρούσα στο χωριό, στο παλιονέχωρο, στα Καλαθέικα.

Τα εγκαίνια αυτά στάθηκαν αφορμή να ξεπηδήσουν από μέσα μου ένα πλήθος αναμνήσεων από τη ζωή μου κοντά στον Παπαχρίστο.

— Γεινιάζανε τα σπύτια μας και είχανε επικοινωνία με ένα μονοπάτι από το κτήμα του Μπαζωνονάσιου (ήμερα Λούπα). Από το ίδιο κτήμα υπήρχε επικοινωνία και με το σπίτι του Μπαρμπά Κώστα Βλάχου.

— Αρκετά βράδια του χειμώνα καθόμασταν στο τζάκι του ιδιόγειου δωματίου του επιτιού του Παπαχρίστου. Ζούσε τότε και η Βάβα Ζωή Μέρμηγκα μνά του Παπαχρίστου, άγια γυναίκα και καλοσυνάτη. Ο Παπαχρίστος μας μιλούσε για το θείο λόγο και εμείς ακούγαμε τα πηκοπλαστικά του λόγια και τις πολύτιμες συμβουλές του, που φώλιασαν στην παιδική μου ψυχή.

— Αργά τα βράδια αποσύρονταν πάνω στο δωμάτιό του του οποίου το παράθυρο βλέπει προς την πλευρά του Λούπα και διάβαζε και έγραφε με το φως της λάμπας του πετρελαίου, διότι δεν είχαμε ηλεκτρισμό.

— Τα χρόνια της κατοχής έδωσαν την ευκαιρία να με φωνάζει στο σπίτι του και να μου δίνει λειτουργίες (πρόσφορα) για την οικογένειά μου και να με στέλνει να πάω και σε πολλές άλλες οικογένειες του χωριού που είχαν ανάγκη. Αλήθεια και ποιος δεν είχε ανάγκες τότε! Συγκεκριμένα στις μεγάλες γιορ-

τές και τα ψυχοδράματα που μάζευε πολλές λειτουργίες έκανε λίστα με οικογένειες, χήρες και ορφανά για να μοιράσει τις περισσότερες.

— Με συμπάθησε και με ζήτησε να πάω στο ιερό βοηθός στ' άλλα παιδιά. Εκεί συνάντησα τα μεγαλύτερα ιεροψαλτήδες τον Παύλο και τον Παντελάκη, οι οποίοι με εμπέσαν στο έργο μου αυτό. Σε λίγο καιρό αυτοί θα έφευγαν από το χωριό για να πάνε στο Γυμνάσιο, οπότε έπρεπε να βρουν διαδόχους.

— Αυτοί με έμαθαν πως να κόβω το αντίδωρο, πώς θα φτιάχνω κάρβουνα για το θυμιατό, πότε θα βράζω το νερό για τη θεία κοινωνία, πότε θα μοιράζω με το δισκάκι το αντίδωρο στα παιδιά του Σχολείου που κάθονταν στη γραμμή πίσω από το Δεξιό Ψαλτήρι και το Δεσποτικό και τα υπόλοιπα αντίδωρα στους Επιτρόπους στο παγκάρι, πως θα πηγαίνω με το μαναλάκι πίσω πίσω στα άγια θυμιατίζοντας τον Παππά (ήμερα στο μαναλάκι αυτό κρεμάνε το θυμιατό), πώς θα πηγαίναμε στις κηδείες με τα εξαπτέρυγα, το Σταυρό και τα Φανάρια κ.ά.

— Τόσο τα μεγαλύτερα ιεροψαλτήδες όσο και ο ίδιος ο Παπαχρίστος με έμαθαν να ψέλνω στο ψαλτήρι και να διαβάζω τα διάφορα αναγνώσματα σε ανεπίσημες στιγμές, όπως στους Εσπερινούς και στην αρχή της θείας λειτουργίας μαζί με τον μόνιμο τότε ψάλτη μακαρίτη Γιάννη Φτερούχα και αργότερα με τον αείμνηστο Γιάννη Σπανό (ψάλτη στο αριστερό ψαλτήρι όπου κανονικός ψάλτης ο Μπαρμπαγιώργης ο Πλάκας).

— Τα χρόνια της κατοχής και της στέρησης, δεν υπήρχε πολύ λιθάνι και αναγκαζόμασταν στο θυμιατό να καίμε και πορτοκαλλόφλουδες ξερέες.

— Μου είχε τότε εμπιστοσύνη ώστε είχε πει στο Δάσκαλο Παπανικολάου να αναθέτει σε μένα μόνο να κτυπάω τη μικρή καμπανούλα για το Σχολείο, μετά το ράβισμα της μεγάλης Καμπάνας.

— Όταν γινότανε λειτουργία στα εξωκλήσια του χωριού, ετοιμάζαμε αποβραδής μια βαλίτσα με τα χρειαζόμενα είδη (Άμφια, θυμιατό, λιθάνι, σπύτια, Ευαγγέλιο, Απόστολο κ.λπ.), την οποία μετέφερε κάποια γυναίκα φορτωμένη, ή αν ήταν για την Αγία Παρασκευή, ή τον Άϊ Νικόλα με κάποιο ζώο, διότι αυτοκινητόδρομοι δεν υπήρχαν τότε.

— Οργάνωσε κατηχητικά Σχολεία για μικρούς και μεγάλους, γυναίκες και άνδρες, στο μέρος που γίνονται τα βαπτίσια κάτω από τον γυναικωνίτη. Για τα παιδιά του Σχολείου έκανε ειδικό κατηχητικό, το οποίο παρρηκολούθησα για πρώτη φορά της ζωής μου.

— Ο Παπαχρίστος είναι ο

πρώτος που μου έδειξε το Χριστιανικό δρόμο και μου έμεινε ως το χαρακτήρα χρήσιμο στην Κοινωνία. Τα διδάγματά του αποτέλεσαν φωτεινό φάρο και σημαντική πυξίδα στην πορεία της ζωής μου. Την πρώτη εξομολόγησή την έκανε ο Παπαχρίστος.

— Όταν έλλειπε από το χωριό για διάφορους λόγους τον αναπλήρωναν συνήθως οι Παπαδημήτρης και Παπαγιώργης από την Αράχωβα.

— Στα διαλείμματα του Σχολείου συνήθιζε να έρχεται και να κουβεντιάζει με το Δάσκαλο Παπανικολάου και το γιατρό Β. Κολατσώνη. Τον Παπαχρίστο τον παρομοιάζαμε με τον Πατριάρχη Γρηγόριο τον Ε', διότι έμοιαζε πολύ με τη φωτογραφία που είχε το Σχολείο κρεμασμένη στον τοίχο, μαζί με τους άλλους ήρωες του '21.

— Μοίραζε στις φτωχές γυναίκες και χήρες λειψά που προήρχοντο από ευεργέτες Αμερικανούς και το φιλόπρωτο Ταμείο που ίδρυσε ο ίδιος στο χωριό. Με έστελνε στα σπύτια των αναξιοπαθούντων για να τους ειδοποιήσω πότε θα περάσει ο Παπαχρίστος. Τον θυμάμαι γύριζε από πόρτα σε πόρτα και αυλόπορτα σε αυλόπορτα με κάθε εξεμύθια και διακριτικότητα.

— Στα γιορτάσια τον συνώδεα με το θυμιατό. Τις μεγάλες γιορτές (Αϊγνανιού, Αϊνικόλα, Αϊδημήτρης κ.λπ.) βάζαμε πρόγραμμα από πού θα ξεκινήσουμε να επκώδωι υπνώματα και πού θα τελειώνω. Δεν άφηνε κανένα σπύτι που να έχει γιορτάσιο και να μην περάσει να επκώδωι ύψωμα, όσο απόμακρο κι αν ήταν. Συνήθως άρχιζε από τον πάνω μαχαλά και τελείωνε με τον κάτω χαμαλά, Μαραίκα, Τσιτσιμπελάικα, Αλπουγιανναίικα, Ντουζαίικα.

— Όταν όλοι οι χωριανοί αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν το χωριό, λόγω ανταρτοπόλεμου, ο Παπαχρίστος εγκαταστάθηκε στο Αγρίνιο. Εκεί με τη φροντίδα του μεγαλύτερου συχωριανού μας αείμνηστου Θανάση Παπαλέξη, τοποθετήθηκε στη Μητρόπολη Αγρινίου στο Ναό της Παναγίας, όπου εντυπωσίασε με τα κυρήγματά του και την απαλότητα της φωνής του.

— Ήταν πολύ δραστήριος, διαβασμένος, πνευματικός ηγέτης, αφοσιωμένος στα Εκκλησιαστικά του καθήκοντα και το έργο του στο χωριό ήταν αξιόλογο και πολυεχιδές.

— Με απλοχεριά έδειρε και φύτεψε το λόγο του Θεού στο χωριό μας, στα γύρω χωριά και στον Ευρυτανικό χώρο.

— Η μορφή του θα μείνει ανεξίτηλη και αξέχαστη σε όλους μας διότι υπήρξε «ο ποιμήν ο καλός...».

Το παρόν αποτελεί έκφραση αϊδίου μνήμης, ευγνωμόνης και ευεβείας.

N. ΜΠΑΖΙΩΝΗΣ

Μανιτάρια «πλούσια» σε... δηλητήριο

Του ΠΑΥΛΟΥ ΒΛΑΧΟΥ, Επίκ. Καθηγητή

Παιδιατρικής. Δ/ντού Κέντρου Δηλητηριάσεων.

Το θέμα των δηλητηριάσεων από μανιτάρια υπάρχει διάχυτο στο κοινό ως γνώση, αλλά και ως ιατρική πραγματικότητα. Από τις αρχές της λειτουργίας του Κέντρου Δηλητηριάσεων, ήταν φανερό το πρόβλημα και με δυσάρεστη έκπληξη διαπιστώσαμε την έκτασή του. Είναι τραγικό να οδηγείται πολλές φορές ολόκληρη οικογένεια στο νοσοκομείο και κάποιο ή κάποια μέλη της στον θάνατο από ένα γεύμα με μανιτάρια. Το τραγικότερο είναι ότι τα θύματα είναι συνήθως τα μικρότερα άτομα (παιδιά), που πιθανώς έχουν περισσότερη ευαισθησία στα μανιτάρια και δεβαίως είναι τα αθώα θύματα αφού τη συλλογή μανιταριών κάνουν οι «έμπειροι» ενήλικοι. Από καθαρά ιατρικής, αλλά και πρακτικής πλευράς, οι δηλητηριάσεις με μανιτάρια διακρίνονται σε δύο, αναλόγως του χρόνου που μεσοβαλεί από τη λήψη ως την εκδήλωση των συμπτωμάτων.

— Πρώτη κατηγορία: Κύριος εκπρόσωπος της κατηγορίας αυτής είναι τα μανιτάρια του είδους Αμάνιτα μουσκάρια (AMANITA MUSCARIA). Στην κατηγορία αυτή τα συμπτώματα αρχίζουν λίγα λεπτά έως 6 ώρες από τη λήψη τους που οφείλονται σε έντονο ερεθισμό των βλεννογόνων με σιελόρροια, βραδυκαρδία, εμέτους, αλλά και ζάλη. Δεν προκαλούν συνήθως θαρικές δηλητηριάσεις και σχεδόν ποτέ θανατηφόρες. Στο σύνολο των δηλητηριάσεων με μανιτάρια είναι λίγες.

— Δεύτερη κατηγορία: Στη δεύτερη κατηγορία τα συμπτώματα εκδηλώνονται καθυστερημένα από 8-16 ώρες και μερικές φορές 24 ώρες μετά τη λήψη τους και οφείλονται σε ομάδα μανιταριών με κύριο εκπρόσωπο το είδος FALLOIDES. Οι δηλητηριάσεις από το είδος αυτό είναι σοβαρές, αφού η θνησιμότητά τους φθάνει το 50% ιδίως όταν υπάρχει θλάση του ήπατος ή των νεφρών. Τα μανιτάρια της ομάδας αυτής δεν έχουν δυσάρεστη γεύση, η δε περιεκτικότητά τους σε τοξίνες είναι τέτοια, ώστε και μόνο ένα μανιτάρι μέτριου μεγέθους μπορεί να είναι θανατηφόρο για ενήλικο άτομο.

Συμπτώματα: Η κλινική εικόνα της δηλητηρίασης ακολουθεί τρία στάδια. Στο πρώτο στάδιο εμφανίζονται γαστρεντερικά φαινόμενα διάρκειας 1-3 ημερών, στο οποίο παρατηρούνται πόνοι στην κοιλιά, εμετοί, διάρροιας και αφυδάτωση. Ακολουθεί το δεύτερο στάδιο, στο οποίο υπάρχει βελ-

τίωση παροδική, συνήθως λόγω της εφαρμοζόμενης αγωγής με υγρά και ηλεκτρολύτες και διαρκεί 1-2 ημέρες.

Ακολουθεί το τρίτο στάδιο, κατά το οποίο εμφανίζονται συμπτώματα από θλάση του ήπατος, των νεφρών και του κεντρικού νευρικού συστήματος ή του μυοκαρδίου, δηλαδή ίκτερος, ανουρία, διέγερση ή κώμα, ισχαιμία του μυοκαρδίου.

Θεραπεία: Η θεραπεία της δηλητηρίασης με μανιτάρια είναι πολύ δύσκολη. Κατά καιρούς έχουν εφαρμοσθεί ποικίλες θεραπευτικές αγωγές χωρίς καμία να αποδώσει σημαντικά αποτελέσματα και τούτο γιατί δεν κατορθώθηκε να βρεθεί ειδικό αντίδοτο για τις τοξίνες των μανιταριών. Όπως αναφέρθηκε η βραδύτητα στην εκδήλωση των συμπτωμάτων αφαιρεί τη δυνατότητα να γίνει οποιαδήποτε προσπάθεια για την απομάκρυνση των μανιταριών από τον οργανισμό πριν απορροφηθούν οι τοξίνες.

Για τον τύπο Μουσκάρια, όπως αναφέρθηκε, η χρήση της ατροπίνης δίνει ικανοποιητικά αποτελέσματα. Ας σημειωθεί ότι στη χώρα μας αυτός ο τύπος της δηλητηρίασης δεν είναι συχνός.

Για τον τύπο φαλλοιδέες τα πράγματα είναι πολύ δύσκολα. Έχουν εφαρμοσθεί διάφορες θεραπείες, αλλά καμία δεν θεωρείται αποτελεσματική. Με άλλα λόγια δεν έχει βρεθεί ειδικό αντίδοτο για την αποτελεσματική αντιμετώπιση. Γενικά θα πρέπει να εφαρμοσθούν ορισμένα θεραπευτικά μέτρα, όσο ενωρίτερα γίνεται με την ελίδα να είναι αποτελεσματικά.

Το μεγάλο βάρος της θεραπευτικής αγωγής πέφτει στη συμπτωματική αντιμετώπιση, που θα πρέπει να είναι σχολαστική. Γίνεται ρύθμιση των υγρών και ηλεκτρολυτών και της οξείας βασικής ισορροπίας, ιδιαίτερα στο πρώτο στάδιο, που επηρεάζεται από τους εμέτους και διάρροιας. Επίσης θα δοθεί γλυκόζη γιατί συχνά συμβαίνει πολυγλυκαιμία. Πολύ μεγάλη σημασία έχει η διούρηση από το αρχικό στάδιο, επειδή είναι δυνατόν να αποβληθούν οι τοξίνες πριν ενωθούν με πρωτεΐνες (πράγμα που θεωρείται ότι συμβαίνει μέσα σε 36 ώρες). Η φροντίδα επομένως για προκλήτη διούρηση είναι πρωταρχική και πρέπει να εφαρμόζεται όσο το δυνατόν ενωρίτερα, αφού αποκατασταθεί ο όγκος υγρών του οργανισμού.

Η εφαρμογή τεχνητού νεφρού με φίλτρα άνθρακα φαίνεται να είναι αποτελε-

Συνέχεια στή σελίδα 7

ΟΙ ΠΙΤΖΑΜΕΣ

Ήταν δύσκολη εποχή. Λίγα χρόνια μετά το 1950. Τότε που η χώρα άρχιζε σιγά - σιγά να ανασηκώνεται ύστερα από τη φοβερή δεκαετία 1940-49. Λίγα τ' αγαθά, λιγοστές και οι απαιτήσεις. Κείνη την εποχή, φοιτητές στην Αθήνα δεν μοιάζαμε με τους κατοπινούς φοιτητές, τους μετά δέκα ή είκοσι χρόνια. Δεν γίνεται σύγκριση για το ποιόν των σπουδών και την απόδοσή στην επιστήμη. Αυτό είναι άλλη ιστορία. Η σύγκριση αναφέρεται στον τρόπο ζωής, διαβίωσης και στα μέσα που υπήρχαν τότε και τώρα. Ένα μικρό δωματάκι για στέγη, εξασφάλιση της τροφής (κυρίως ποσοτικής), τα είδη πρώτης ανάγκης —δεν υπήρχαν τότε φοιτητικά— ήταν τα βασικά. Παπούτσια, ρούχα στη συνέχεια. Κοντούλι για άλλα ή δεν υπήρχε καθόλου ή ήταν πολύ ίσχνό. Ό,τι δεν ήταν έντελως απαραίτητο μπορούσε να θεωρηθεί πολυτέλεια.

Την άνοιξη εκείνης της χρονιάς ήρθε από την Αμερική ένας πατριώτης μας. Μετανάστης εκεί πριν από τον πόλεμο. Με το τέλος του πολέμου ήρθε μια φορά για λίγο —τότε ήρουν μικρός— και τώρα ήρθε για δεύτερη φορά. Πήγα στο ξενοδοχείο που έμενε να τον καλωσορίσω, χάρηκε πολύ που ο γιος του φίλου του (πατέρα μου) ήταν φοιτητής στο Πανεπιστήμιο και άφου μου ευχέθηκε «καλή πρόοδο», μου έδωσε ένα μικρό πακέτο.

Όταν πήγα στο δωματάκι μου το άνοιξα και βρήκα ένα ζευγάρι πιτζάμες. Ώραιες πιτζάμες, όμορφες, περίφημο ύφασμα και σχεδόν στα μέτρα μου. Αλλά... υπήρχε ένα μικρό αλλά. Ήταν τα χρώματα και τα σχέδια. Ήτανε άσπρες με πίκες κάκινες και με κάτι οχηματισμούς σε απόχρωση ρόζ. Στην αρχή νόμισα μήπως ήταν γυναικές. Δεν ήταν, ήταν ανδρικές. Αλλά δεν ήταν σοβαρές. Αυτές που φόραγα ήταν σοβαρές, κλασικές, γκρι χρώμα με λεπτές ρίγες. Εκτός όμως από την σοβαρότητα των χρωμάτων δεν έπιαναν τίποτα μπροστά στις αμερικάνικες.

Αυτοί οι Αμερικανοί δεν θα «σοβαρευτούν ποτέ; Τί τα θέλουν τα φανταχτερά χρώματα και σχέδια σε πιτζάμες; Δεν καταλαβαίνουν ότι οι ανδρικές πιτζάμες πρέπει να είναι σοβαρές, όπως οι δικές μας. Βέβαια, τους βλέπαμε με κοστούμια ξεχειλωμένα, με παπούτσια φαρδιά και με φανταχτερές γραβάτες. Αλλά και στις πιτζάμες τα ίδια! Κρίμα, έλεγα. Βρέθηκα σε δύσκολη θέση. Από τη μια οι ώραιες (ποιοτικά) πράγματι πιτζάμες που θα με βόλευαν πολύ. Τις ώρες που καθόμουν στο σπίτι και διάβαζα —κι ήταν πολλές αυτές— θα τις φόραγα και έτσι θα γλίτωνα τα ρούχα της εξόδου. Από την άλλη μεριά να με βλέπουν με αυτές τις παρδαλές και φανταχτερές πιτζάμες; Να γίνουμε δηλαδή και ρεζίλι. Φτωχοί φτωχοί, αλλά όχι και για συζήτηση. Τί θα σκεφθούν στη γειτονιά αν με δουν έτσι. Μήπως θα ξέρουν πως έγιναν τα πράγματα; Και πως να ξέρ-

γήςεις στον καθένα ότι δεν διάλεξα εγώ αυτές τις πιτζάμες. Δεν είναι γούστο δικό μου, αλλά η «αμερικανική βοήθεια». Στη γειτονιά έχουμε ένα καλό όνομα. Νέος, φοιτητής, σοβαρός, στα πλαίσια της άστικης ευπρέπειας, φυσικά της φτωχικής ευπρέπειας.

Η έντονη επιθυμία για το καινούργιο και η ανάγκη υπερβίωσαν και δοκιμαστικά τις φόρεσα. Ώραίο πράγμα. Αίθνηση απалότηας και ζεστασιάς. Βράδυ ήταν, όλα πήγαν καλά. Το πρόβλημα ήταν το πρωί, όταν θα 'βγαίνα στην αυλή και θα με βλέπαν. Το πρωί παραφύλαξα από το τζάμι να μην είναι κανένας έξω. Βγήκα δειλά - δειλά για λίγο και πάλι μέσα. Παρόλο που δεν υπήρχε κανένας, είχα την επιφύλαξη μήπως από κάποιο παράθυρο με είδε κανείς. Παρέμεινα στο δωματάκι, μέχρι άργα το πρωί, φορώντας τις πιτζάμες και διάβαζα. Κατά τις έντεκα ή ώρα πέρασε από το δωμάτιο ο Φώτης.

—Μπα, καινούριες πιτζάμες; ωραιές, με γιτιά.

—Ευχαριστώ, είπα και περήμενα τί θα 'λεγε για το χρώμα. Αυτός τις θαύμαζε και τις έγκωμιάζε και εγώ αισθανόμουν άνετα. Ύστερα από λίγα λεπτά πέταξε και ένα: είναι και παρδαλές βλέπω.

Νά το που κτυπάει άσχημα, σκέφθηκα.

—Δηλαδή, τί θές να πεις; ρώτησα λίγο πειραγμένος.

—Τίποτα, νά. Λέω, για να 'ναι έτσι παρδαλές, θά 'ναι αμερικάνικες, ούτοι φορῶνε τέτοια.

—Δηλαδή, να μην τις φορέσω, είπα, περιμένοντας την κρίση απάντησέ του.

—Σώπα καμμένε, γιατί να μην τις φορέσεις.

—Δεν μου λές, εσύ θα τις φόραγες αν ήταν;

—Νά σου πῶ, εγώ δεν φορώ τέτοια.

Αυτό ήταν. Ναί μεν κάνουν για μένα αλλά μακριά απ' αυτόν. Έλα όμως που ήταν καινούριο πράγμα και τόσο καλής ποιότητας.

Άς είναι. Ο Φώτης έφυγε κι εγώ έμεινα με την αμφιβολία.

Πέρασαν λίγες μέρες. Χαιρόμουν τις πιτζάμες μου στον ύπνο και όσο έμεινα στο δωμάτιο για διάβαση. Το πρόβλημα ήταν —αν ήταν— όταν 'βγαίνα στην αυλή. Δεν ήταν δίγυρο ότι θά 'κανε κα-

κή έντύπωση ή φανταχτερή εμφάνιση στους άλλους. Έγώ νόμιζα κάτι τέτοιο. Τους φανταζόμουν να λένε: Τί είναι αυτά που φοράει, δεν πάνε σε έναν άνδρα, σε ένα σοβαρό φοιτητή. Άρχισε να με απασχολεί συχνά και να μου χαλάει τη διάθεση. Αν τύχαινε και μ' έβλεπε κανένας με τις πιτζάμες, νόμιζα πως αυτές σχολίαζε, με αυτές γελούσε. Σκέφθηκα να τις σκίσω και να ξαναβάλω τις γκρι, ριγέ, τις σοβαρές, αλλά έλα που τις ήθελα, μου άρεσαν, με βόλευαν.

Μια μέρα ξύπνησα πρωί και διάβαζα. Πήγε η ώρα έντεκα και βγήκα απ' την αυλή στο πεζοδρόμιο. Κείνη τη στιγμή στο απέναντι πεζοδρόμιο περνούσε το κορίτσι με τις μπουκλές. Ήταν μια κοπέλα όμορφη, καθόταν στο παρακάτω τετράγωνο. Δεν μιλούσαμε, την έβλεπα που και που στο λεωφορείο. Καθώς με είδε, με κοίταξε λίγο περισσότερο από το συνήθισμένο και μου φάνηκε —την παρακολουθούσα επίμονα— πως εαν να γέλασε πνιχτά. Αυτό ήταν. Η απόφαση, αδιόρατη και ακαταστάλακτη πριν, τώρα έγινε αμετακλήτη.

Στο ψιλικαζίδικο της γωνίας, έγινε η προμήθεια των υλικών και ζητήθηκαν οι απαραίτητες οδηγίες με πολλή διακριτικότητα. Έτσι, άργα το βράδυ οι πιτζάμες κρέμονταν στο σύρμα πλάι στη λεμονιά, για να στεγνώσουν, ύστερα από την «επιχείρηση βαφής», που έλαβε χώρα πριν από λίγο. Την άλλη μέρα, χωρίς κόμπλεξ, καμάρωνα στις πιτζάμες μου με το βαθύ μπλε χρώμα, που είχε καλύψει τα παρδαλά χρώματα και σχήματα. Προκλητικά παρουσιάζομουν με τις σοβαρές πιτζάμες έτσι εαν να 'λεγα: γελάτε και τώρα!

Έκει που περίμενα επιδοκιμασία, ήρθε η ψυχρολουσία: «Μά τι έκανες εκεί, έβαψες τις πιτζάμες, χάλασες την ώραία τους εμφάνιση, μα τελείως χωριάτης είσαι!».

Φούσκωσα, θύμωσα, βλαστήμησα από μέσα μου, αλλά τί να πῶ, ότι τις έβαψα μήπως και δεν δείχνω σοβαρός άντρας;

—Νά βρε παιδιά, τις έβαψα γιατί... λέρωναν εύκολα, είπα.

ΠΑΥΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ
(Από τη διηγηματική του Συλλογή «Εμείς οι Νέοι».

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Συνέχεια από την σελ. 3

ριστούδισσες:

Καλώς νή νύφη πῶρχεται στῆς πεθερᾶς τὴν πόρτα, φέρνει τ' ἀσήμι στὴν ποδιά, τὸ μάλαμα στὴν τσέπη.

10) Ὄταν ἡ νύφη παίζει τὸ μῆλο. Οἱ τραγουδιστούδισσες:

Παίζω μῆλο, παίζω, ρόδο, παίζω δροσερὸ σταφύλι.

11) Πρὶν ξεπεζέψει ἡ νύφη. Οἱ τραγουδιστούδισσες:

Δὲν πεζεύω, καμαρώνω, ὅσο νὰ ῥθει ὁ πεθερός, νὰ μοῦ τάξ' κομμάτι ἀμπέλι καὶ κομμάτι περιβόλι, νὰ μοῦ τάξει μιὰ μηλιά, μιὰ μηλιά, γλυκομηλιά.

12) Ὄταν ἡ νύφη μπαίνει στὸ σπίτι τοῦ γαμπροῦ. Οἱ τραγουδιστούδισσες:

Πάτα, πάτα, περδικούλα, στοῦ γαμπροῦ τὴν πορτοπούλα. Αὐτοῦ ἔμπα κι αὐτοῦ ἔβγα κν ἀδευτοῦ νὰ ξεπουλιάσεις.

Ἐπεξηγήσεις καὶ σχόλια.

Ἀριθ. 1.— Ἄν ὁ πατέρας ἢ ἡ μάνα τῆς νύφης εἶναι πεθαμένοι, τραγουδᾶνε: «...κι ἄς εἰσαι καὶ σὸν Ἀδῆ». Ὄταν ἡ νύφη παντρεύεται σὲ ξενοχώρι, τραγουδᾶνε ἐπιπλέον:

Ἔλα, μάνα, στόλισέ με, ἔλα, μάνα, ἀρμάτωσέ με, γιὰτ' ἐγὼ θὰ πάω στὰ ξένα καὶ γελᾶνε μὲ τῆμένα. Πλεῖστο γελᾶν μὲ σένα μπερί, μάνα μ', μὲ τῆμένα.

Ἀριθ. 3.— Ὁ Τυλοσπύρος παρωδοῦσε:

Ἔβγα, νύφη ἀπ' τὸ κατὼι νὰ σὲ ἰδεῖ ὁ γαμπρός τὸ δόδι'.

Ἀριθ. 5 καὶ 6.— Τὸ «Ἐμεῖς νή νύφη πήραμε...» εἶναι τὸ καθαυτὸ ντόπιο τραγούδι, τὸ «Κιτρολεμονιά καὶ μαντζουράνα μου...» οἱ παλιότεροι (πρὶν ἀπὸ τὸν Α' Πόλεμο) δὲν τὸ ἤξεραν καὶ δὲν τὸ τραγουδᾶν. Τὸ φερὰν ἀπὸ τὴν Ἀμπλιανή οἱ Νεχωρίτες ἀνταντάδες. «Ἦμῃν τοπούλα π' τοῦ προυντουραγούδσαν σὶ γάμου τ' χουριὸ μας, ἄρισι, κι ἀπουτότι τοῦ τραγῶνι σύντα παίρνι τ' νύφ» (μαρτυρία τῆς μάνας μου).

Ὄταν ἡ νύφη εἶναι ἀπὸ ξενοχώρι οἱ στίχοι «ἐδῶ στὴ γειτονιά σας», «κι ἡ γειτονιά δικιά σας» κ.λπ. προσαρμόζονται ἀνάλογα: «ποῦ ῥθαιε στὸ χωριὸ σας», «καὶ τὸ χωριὸ δικὸ σας» κ.λπ.

Ἀριθ. 7.— Εἶναι ἡ φυσικὴ συνέχεια τοῦ ὅπ' ἀριθ. 5. Τὸ γόρυσμα «Μὲ γιὰ μας, μὲ χαρά μας» κ.λπ. τὸ 'λεγαν, τὸ ματᾶλεγαν, τὸ ματαματᾶλεγαν σ' ὅλη τὴ διαδρομῇ.

Ἀριθ. 8.— Ὄταν ἔφερναν νύφη ἀπὸ ξενοχώρι, τραγουδᾶν ἐπιπλέον:

Σήμε - νε - ρα ἡ μά - ἡ μάνα τοῦ - νοῦ - γαμπροῦ Σήμερα ἡ μάνα τοῦ γαμπροῦ κι ἡ πεθερᾶ τῆς νύφης, μὲ τὸν ἀέρα μάλωνε καὶ τοὺς φοβερίζει: —Πάψε, Βοριά μ', τὰ κύματα, πάψε καὶ τὴ φορτοῦνα, νὰ ἰδῶ τὴ νύφη πῶφταν ἀπὸ τὸ ξενοχώρι.

Ἀριθ. 9.— «φέρνει τ' ἀσήμι... τὸ μάλαμα», ἡ νύφη εἶναι καλοπροκειμένη, φέρνει πλοῦτη, ἀλλὰ καὶ «τὸ μέσα πλοῦτος», τὴ χαρά, τὴν καλὴ καρδιά, τὴν εὐτυχία.

Ἀριθ. 10.— Ὁ Τυλοσπύρος παρωδοῦσε:

Παίζω μῆλο, παίζω ρόδο, ποῦ μὲ πήρε τὸ κορόδο.

Ἀριθ. 12.— «νὰ ξεπουλιάσεις», ἡ παιδοποιία εἶναι ἡ καταξίωση τοῦ γάμου. Προσέξτε τὸν εὐχετικὸν στίχο:

«Καὶ νὰ παιδοκομήσουνε σὸν τοῦ γαλοῦ τὰ ψάρια».

Καὶ τὶς εὐχὲς πρὸς τὸν κουμπάρο:

«Ὡς ἔδραμες στὰ στέφανα, νὰ δράμει καὶ στὸ λάδι» (=βαφτίσια) «Ὁπόδαλε τὸ κλῆμα, νὰ βάλει καὶ τὸ λάδι» (κλῆμα = στέφανα,

λάδι = βαφτίσια. Οἱ κληματοδεργες, ντυμένες μὲ χαμπάκι, χρησιμοποιῶνταν γιὰ στέφανα παλιότερα. «Τς πέρασαν τὴν κληματοδεργὰ» = τοὺς στεφάνωσα, τοὺς πάντρεψα).

Δημ. Φ.

Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελ. 6
σματικὴ ἀν ἐφαρμοσθεῖ ἐνὼρίς καὶ μάλιστα τὸ πρῶτο 24ωρο. Κατὰ καιροὺς ἔχουν χρησιμοποιηθεῖ πολλὰ φάρμακα γιὰ τὴν θεραπεία ἀλλὰ κανένα δὲν ἔλυσε τὸ πρόβλημα.

Δύο φάρμακα φαίνεται ὅτι μπορεῖ νὰ βοηθήσουν καὶ ἡ χρὴση τους γίνεται ἀποδεκτὴ ἀπὸ πολλοὺς. Πρόκειται γιὰ τὴν πενικιλλίνη G καὶ τὸ θειοκτικὸ οξύ.

Πρόληψη: Τὸ πρόβλημα τῶν δηλητηριάσεων με μανιτάρια εἶναι σοβαρό. Σε

Μανιτάρια «πλούσια» σε... δηλητήριο

χώρες τῆς Κεντρικῆς Ευρώπης συμβαίνουν κάθε χρόνο ἀρκετὲς δηλητηριάσεις καὶ θάνατοι ἀπὸ τὰ μανιτάρια ποὺ τὰ χρησιμοποιοῦν πάρα πολὺ. Ἀντίθετα στὴν Ἀγγλία καὶ στὶς ΗΠΑ, ὅπου ἡ κατανάλωση αὐτοφῶν μανιταριῶν εἶναι περιορισμένη, δὲν ἀναφέρονται πολλὲς δηλητηριάσεις. Σε μερικὲς χώρες ἔχουν ληφθεῖ μέτρα γιὰ τὴν πρόληψη τῶν δηλητηριάσεων κυ-

ρως. Ἔτσι στὴ Γερμανία ἔχουν δημιουργηθεῖ ἐιδικοί σταθμοὶ ὅπου προσέρχονται οἱ συλλέγοντες μανιτάρια, τα οποία ἐξετάζονται ἀπὸ ἐξειδικευμένο προσωπικό. Ἔτσι ἀποτρέπεται ἡ περίπτωση δηλητηρίασης. Στὴν Ελλάδα ὅπως ἀναφέρθηκε ὑπάρχει πρόβλημα δηλητηριάσεων με μανιτάρια. Τα τελευταῖα 12 χρόνια ἐγίνε προσπάθεια ἀπὸ τὸ Κέντρο Δηλητηριάσεων να

ἐνημερωθεῖ τὸ κοινὸ γιὰ τοὺς κινδύνους ἀπὸ τα αὐτοφῶν μανιτάρια.

Θα ἦταν σκόπιμο νὰ προσθέσουμε ὅτι οἱ διάφοροι ἐμπειρικοὶ τρόποι διαχωρισμοῦ τῶν μανιταριῶν σε ἀθῶα καὶ ἐπικίνδυνα δὲν εἶναι καθόλου ἀσφαλεῖς. Ὑστερὰ ἀπὸ τὰ ἀναφερθέντα ἔχουμε τὴ γνώμη ὅτι ὁ ἀσφαλὲς τρόπος ἀποτροπῆς τῶν δηλητηριάσεων με μανιτάρια εἶναι ἡ ἀποφυγὴ τους.

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

☛ Συνέχεια από την σελ. 1

που προσέφεραν για την πρόοδο της Εκκλησίας.

Η Επιτροπή βράβευσε 14 πολίτες του YORK με το βραβείο Εξαιρετικών Υπηρεσιών, και μεταξύ αυτών και τους κάτωθι Νεχωρίτες που μένουν στη πόλη αυτή, ήτοι τους: 1) Χρήστο Αλποριάννη, 2) Μαρία Αλποριάννη, 3) Ιωάννη Ν. Λειβαδίτη, 4) Βασιλική Ι. Λειβαδίτη και 5) Νικόλαο Σκεπαρνια.

Επίσης η Επιτροπή εξέλεξε τον άνδρα και τη γυναίκα της χρονιάς. Άνδρας της χρονιάς εξελέγη ο Χρήστος Αλποριάννης και Γυναίκα της χρονιάς η Θεοδώρα Ι. Λειβαδίτη.

Το αιτιολογικό της βράβευσης αυτής έχει ως κάτωθι τα βραβεία αναγράφουν:

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ

Αυτό το βραβείο διακρίνει ένα άνθρωπο της Κοινότητός μας, που έχει ιδιαίτερα διακριθεί μεταξύ των άλλων πολλών καλών εθελοντών, με τις άνευ προηγουμένου προσφορές του για πολλά χρόνια. Ο παραλήπτης της εφετινής χρονιάς έχει επί πλέον λάβει ηγετικό ρόλο, όταν η Κοινότητάς μας βρισκόταν σε κρίσιμες περιστάσεις.

Είναι ένας σεβαστός αρχηγός της Κοινότητός μας, ασχέτως αν είχε διοικητικά καθήκοντα ή όχι. Έχει υπηρετήσει για πολλά χρόνια στο Κοινοτικό Συμβούλιο και πολλές φορές ως Πρόεδρος του Κοινοτικού Συμβουλίου.

Έχει υπηρετήσει περισσότερο από 25 χρόνια, ως Πρόεδρος του Συλλόγου Νεοχωριτών, που είναι ένας οργανισμός που αντιπροσωπεύεται από την περιοχή του HARRISBURG και YORK, και από την Νέα Υόρκη μέχρι το Οχάιο.

Έχει προσκληθεί πολλές φορές από την Αρχιεπισκοπή και από την Επισκοπή, για να δώσει την έμπειρη γνώμη του σε θέματα σχετικά με την Κοινότητά μας. Υπολογίζεται ότι είναι ο πιο έμπειρος ομιλητής στην Ελληνική Κοινότητα.

Έχει υπηρετήσει την Κοινότητα του YORK με επιμέλεια και ενσυνειδησία για περισσότερα από 25 χρόνια και εξακολουθεί να το κάνει μέχρι και σήμερα.

Ο παραλήπτης είναι γνωστός σε όλους εδώ σήμερα. Είμαι σίγουρος ότι όλοι θα συμφωνήσετε ότι αυτό το βραβείο δίκαια απονέμεται.

Είναι πραγματικά τιμή και ιδιαίτερη ευχαρίστηση για μένα, να απονείμω αυτό το βραβείο σε ένα σεβαστό φίλο και θείο που πολύ θαυμάζω, στον κύριο Χρήστο Αλποριάννη.

Δρ. ΚΩΝ. ΛΕΙΒΑΔΙΤΗΣ
Ο κ. Αλποριάννης όταν τον απενεμήθη το Βραβείο, έκανε την κατωτέρω οντομη

προσλαλιά:

«...Όταν ήλθα εδώ στο YORK πριν από 40 περίπου χρόνια, δοθήκα μια μικρή Ελληνική Ορθόδοξη Κοινότητα που προσπαθούσε να επιδιώσει και να ικανοποιήσει τις πνευματικές, θρησκευτικές και εθνικές ανάγκες των Ενοριτών. Με την πρόοδο του χρόνου ήλθαν από την Μητέρα Πατρίδα και άλλοι μετανάστες, πήραμε την σκυτάλη από τα χέρια των Προποδόντων και συνεχίσαμε τον αγώνα της προόδου και τα δικά τους όνειρα έγιναν και δικά μας. Μετά μπορούσαμε και δώσαμε την σκυτάλη σε άλλα νεώτερα μέλη της Κοινότητός μας, που όπως βλέπετε από τα αποτελέσματα, συνεχίζουν τον αγώνα τον καλό της προόδου και της επιτυχίας. Σας ευχαριστώ για την τιμή που μου edώσατε...».

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ

Το δεύτερο Βραβείο Υπηρεσίας τιμά μια γυναίκα που συνεχίζει να διακρίνεται μεταξύ των υπολοίπων σκληρή εργαζομένων γυναικών της Εκκλησίας μας.

Η παραλήπτριά αυτή του Βραβείου Υπηρεσίας, αντιπροσωπεύει την Ελληνική Αμερικανική Κοινότητα.

Για πολλά χρόνια έχει υπηρετήσει στην Ελληνική Ορθόδοξη Κοινότητα, με πολλούς και διάφορους τρόπους, σαν βοηθός στην κοινότητα, σαν υπεύθυνη σε διάφορα προγράμματα και σαν νομικός σύμβουλος. Κατά τα τελευταία 10 χρόνια, με επιτυχία έχει αναλάβει μόνη της και με την βοήθεια άλλων, το Ετήσιο FOOD FESTIVAL, το YORK FAIR και τα GURO FESTS. Με αυτήν την εξαιρετική δυνάμη της, οι επιδιώξεις μας, στα προγράμματα αυτά, εσημείωσαν τεράστια επιτυχία.

Ήταν πρώτη γυναίκα που εξελέγη, δύο φορές μάστα, να υπηρετήσει ως Πρόεδρος του Κοινοτικού Συμβουλίου. Οι αμέτρητες εθελοντικές ώρες της, έχουν ακόμμη διατεθεί και στη Νεολαία μας. Με ταπεινότητα και με ενθουσιασμό, έχει υπηρετήσει σε διάφορες Επιτροπές, στα διάφορα BASKETBALL TOURNAMENTS της Γκόρια, καθώς επίσης και ως συνοδός σε εκτός της πόλεως εκδηλώσεις της Νεολαίας.

Συμμετείχε δυναμικά στη ζωή της πόλης του YORK και είναι μέλος του Συμβουλίου του Οργανισμού Επισκεπτών Νοσοκόμων, εξασκεί το δικηγορικό επάγγελμα και διδάσκει στο YORK COLLEGE.

Απόψε ο Σύλλογος Νεοχωριτών πρέπει να είναι υπερήφανος γι' αυτήν, γιατί είναι μέλος του Συλλόγου και σε αρκετές περιπτώσεις έχει υπηρετήσει ως νομικός σύμβουλος αυτού.

Το ενδιαφέρον της και η

ΕΦΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΧΩΡΙΣ ΤΟΝ ΔΑΣΚΑΛΟ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

Στις 24.12.1984, παραμονή Χριστουγέννων, το Νεχώρι έχασε ως γνωστό μια ηγετική, πολύπλευρη και πολύγλωσση μορφή του, το Δάσκαλο Χρίστο Παπανικολάου.

Τον Αύγουστο εφέτος έγινε αισθητή η απουσία του κατά τα εγκαίνια της Αγίας Παρασκευής στο Παλινεχώρι. Δύο μεγάλοι απόντες ο Δάσκαλος και ο Παπαχρίστος, οι οποίοι πρωτοστατούσαν σε τέτοιες εκδηλώσεις και συμπορεύοντο για το καλό του χωριού.

Ο Δάσκαλος μετά το θάνατο «του γιατρού της Καλωσύνης», όπως ονόμασε κάποιος συγχωριανός μας τον Βασίλειο Κολατσώνη, ανέλαβε αυθορυστά να καλύψει το μεγάλο κενό και να συνεχίσει το μεγαλειώδες έργο του. Έμεινε τον περισσότερο καιρό στο χωριό και αποτέλεσε προστατευτική ομπρέλλα του χωριού.

Ήταν άκαμπτος, ακαταπό-

νητος και φλογερός αγωνιστής για τα προβλήματα του χωριού και των χωριανών.

Τοπικιστής, με την καλή έννοια, σε μεγάλο βαθμό και ακοίμητος φρουρός των συμφερόντων του χωριού.

Υπηρέτησε σωστά το εκπαιδευτικό του λειτουργήμα και έπαιξε σημαντικό ρόλο στην πορεία και την πρόοδο του χωριού, με την αμέριστη συμπαράσταση και συμπαράταξη του ανιδιοτελή φιλόπατρη κ. Αλ. Φλώρου.

Πάρα πολλά εκφωνήθηκαν κατά την κηδεία του στο χωριό και πολύ περισσότερα γράφθηκαν στην Εφημερίδα «Ο ΝΕΧΩΡΙΤΗΣ», γι' αυτό φρονώ ότι παρέλκει σήμερα κάθε παρόμοια αναφορά, διότι αυτό ενδεχομένως να χαρακτηριζότανε αδολεσχία.

Υπήρξε σύμβολο ενότητας των απανταχού Νεοχωριτών και προσηλωμένος έντονα σε ότι το Νεχωρίτικο, το οποίο θεωρούσε χρέος του. Στο Δά-

σκαλο προσιδιάζει το γνωμικό του ΤΑΓΚΟΡ «Κοιμόμουν και ονειρεύομαι πως η ζωή είναι χαρά. Ξύπνησα και είδα πως η ζωή είναι χρέος. Πάληψα και είδα πως το χρέος είναι χαρά».

Υψηλό και φωτεινό παράδειγμα για όλους τους Νεχωρίτες.

Ζει στη μνήμη των Νεοχωριτών και είναι αείποτε παρών, με τα άπμολλα έργα που άφησε στο χωριό, διότι είναι αλήθεια ότι είχε συνυφανθεί και ζυμωθεί με τη ζωή του χωριού και των χωριανών και ταίριασε τα χνώτα του με αυτούς.

Καταθέτω τα λίγα αυτά λόγια στα εφτάχρονα από το θάνατό του, σαν χαιρετισμό μνήμης και ευλάβειας στην «παννεοχωρίτικη» μορφή του Δάσκαλου Παπανικολάου, ο οποίος διέθεσε γενναϊόδωρα δυνάμεις στο χωριό μας.

Ν. ΜΠΑΖΙΩΝΗΣ

Η δύναμη της αισιοδοξίας

Η αισιοδοξία αποτελεί μια από τις μεγαλύτερες προϋποθέσεις για την επιτυχία του ανθρώπου στη ζωή. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι ο άνθρωπος μόνο με την αισιοδοξία μπορεί να πετύχει, πρέπει να συνδυάζει με αυτή και άλλες αρετές του όπως η εργατικότητα και αποφασιστικότητα.

Κάτω από αυτές τις προϋποθέσεις, η αισιοδοξία μπορεί πραγματικά να συμβάλει στην επιτυχία και ευτυχία συγχρόνως του ανθρώπου.

Η αισιοδοξία δίνει δυνάμεις στον άνθρωπο, αναπτρώνει το ηθικό του, παρέχει το κουράγιο και το θάρρος που χρειάζεται για να πετύχει τόσο σε προσωπικό επίπεδο, όσο στο οικογενειακό, αλλά και στο κοινωνικό περιβάλλον.

Με την αισιοδοξία ο άνθρωπος μπορεί ν' αντιμετωπίσει πολλές φορές με επιτυχία τα προβλήματα που συναντά στη διάρκεια της ζωής του, επίσης μπορεί να δει καλύτερα ορισμένα πράγματα, που οι άλλοι οι απαισιόδοξοι δεν μπορούν

να τα δουν με ηρεμία, που έχει και τα βλέπει ο αισιόδοξος.

Ο αισιόδοξος μπορεί να διατηρήσει την ψυχραιμία του σε πολύ δύσκολες στιγμές της ζωής του, και να κατορθώσει να μην διαπράξει λάθη και απερισκεψίες.

Αν κοιτάξουμε την ιστορία θα δούμε πως οι περισσότεροι άνθρωποι που πέτυχαν στη ζωή και δημιουργήσαν, ήσαν αισιόδοξοι. Όμως ας μην πάμε μακριά. Βλέπουμε στην καθημερινή ζωή την διαφορά ανάμεσα σ' έναν αισιόδοξο και σ' ένα απαισιόδοξο χαρακτήρα.

Ο αισιόδοξος δεν απογοητεύεται στη ζωή από τυχόν αποτυχίες, ή δυσκολίες που συναντά στη ζωή.

Ο απαισιόδοξος κατατράχεται από το συναίσθημα της απελπισίας, και χάνει ότι μπορεί να κερδίσει με την αισιοδοξία.

Ο αισιόδοξος καταβάλλει προσπάθεια, δεν παραδίδει εύκολα τα όπλα για να πετύχει τον στόχο του, συγχρόνως όλες οι ικανότητές του σωματικές και πνευματικές δραστηριοποιούνται, και έτσι η επιτυχία είναι ευκαλότερη στον αισιόδοξο. Και τότε αγαλλίαση, ευφο-

ρία, ανακούφιση, περηφάνεια διαπερνά την καρδιά του. Και τότε παίρνει θάρρος να συνεχίσει με νέες δυνάμεις για να ικανοποιήσει υψιλότερους στόχους.

Πρέπει όμως ο αισιόδοξος να είναι και προσγειωμένος και να μην υπερβαίνει τη δύναμη που του δίνει η αισιοδοξία, για να πραγματοποιήσει στόχους που είναι ανέφικτοι και να τον οδηγήσουν σε αποτυχία, που ίσως πληγωθεί και καμφθεί η δύναμη της αισιοδοξίας. Είναι λοιπόν λογικό να ακολουθεί κανείς τη μέση οδό.

Στη σημερινή ζωή που τα προβλήματα στη ζωή κάθε ανθρώπου έχουν γίνει δυσκολότερα, γιατί οι απαιτήσεις είναι περισσότερες, η αισιοδοξία είναι απαραίτητη προϋπόθεση για την επιτυχία του.

Πρέπει να ξέρουμε ότι η ζωή μας δίνει και ευχαρίστητα και δυσάρεστα γεγονότα, τα οποία έρχονται και παρέρχονται και από εμάς. Εξαρτάται πόσο θα επιδράσουν στη ζωή μας. Αν σταθούμε δυνατοί με τη δύναμη της αισιοδοξίας θα ξεπεράσουμε τις όποιες δυσκολίες και δυσάρεστες καταστάσεις χωρίς κλονισμό.

ΚΩΝΣΤ. ΜΑΝΤΗΣ

ΜΗΝΥΜΑ ΠΡΟΣ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΝΕΧΩΡΙΤΕΣ

Ο Σύλλογος βοηθά το χωριό, διατηρεί τη σύμφωνη των σχέσεων των απανταχού συγχωριανών, τρέχει στους ασθενείς, παρευρίσκεται σε ευχάριστες και δυσάρεστες περιπτώσεις των συγχωριανών και καλλιεργεί την αγάπη των Νεοχωριτών.

Εάν πιστεύεις και ού στα ανωτέρω, γράψου μέλος του Συλλόγου σου, γιά ήθική και υλική συμπαράσταση. Ο Σύλλογος είναι πάντα κοντά στους Νεχωρίτες, ως έρθουν και αυτοί κοντά του.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ - ΑΓΑΠΗ ΣΚΕΠΑΡΝΙΑ

(Τα παραπάνω νέα εστάλησαν από τον συγχωριανό μας Κώστα Λιάζη).